



КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

# ИСТИНА - VERITAS

Издание  
на Католическата  
епископска  
конференция в България

*Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6*

Брой 2 (1447)

София, февруари 2011 г.

Цена 0.50 лв.

## Йоан- Павел II - блажен

Йоан-Павел II, починал на 2 април 2005 г., ще бъде обявен за блажен на 1 май 2011 г., празник на Божието милостърдие. Това стана известно на 14 януари, когато папа Бенедикт XVI подписа декрета за извършено чудо от божия раб Йоан-Павел II, което разкрива пътя към неговата беатификация. С това Църквата признава, че животът на Карол Войтила е пример за християнски живот, а вярващите ще имат още един небесен застъпник пред Бог.

А чудото става малко след неговата смърт - една френска монахиня се излекува от болестта на Паркинсон.

Повече обяснения за това чудо, извършено от Йоан-Павел II, дава кардинал Анджело Амато, префект на Конгрегацията за делата на светци: „Става въпрос за изцелението на френската монахиня Мари Симон Пиер от болестта на Паркинсон; диагнозата е дадена през 2001 г. от лекувания лекар и от други специалисти. Монахинята получава

[На стр. 5](#)



Художник Габриел фон Макс

2 февруари - Сремение Господне

## „Донесоха Го в Йерусалим, за да Го представят пред Господа“ (Лк., 2, 22)

Законът Мойсеев предписва, че при изминаването на четиридесет дена от раждането на първородния син, родителите трябва да отидат в храма на Йерусалим, за да представлят детето си на Господ, както и за ритуалното очистване на майката. Така направиха и благочестивите пред Бог родители на Иисус, Мария и Йосиф. Този обред се е правил с цел да се посвети първородното дете на Господ, Който някога бе спасил първородните деца на Израил в Египет. С идването на християнството този еврейски обред на „Посветяване на Господ“ бил забравен. Обаче днес той се възражда - много родители християни посветяват децата си на Господ, като имат за пример Светото семейство. С Евангелието за празника евангелист Лука ни припомня,

че всички родители са призвани както да „дonesат децата си в храма и да ги представят пред Господа“, така и да им помогнат да „растат в мъдрост и благодат“, и то не само физически и умствено, но и духовно.

Днес какво би могло да означава „да представиш собственото си дете пред Бог?“ Да представиш собственото си дете пред Бог, означава да признаеш, че детето ти е Божи дар, принадлежащо преди всичко на Бог и чак тогава по Божия воля на самите родители. Да създадеш един човешки живот, означава да сътрудничиш с Бог, Който е единственият Творец. В този дух Библията ни представя една майка, която, докато гледа седемте си деца, казва: „Аз не

[На стр. 9](#)

## Чрез Неговата рана се изцерихте (1 Петър, 2, 24)

*Послание на папа Бенедикт XVI  
за Световния ден на болните,  
11 февруари 2011 г.*

Скъпи братя и сестри!

Всяка година, когато възпоменаваме Дева Мария Лурдска - на 11 февруари, Църквата отбележава Световния ден на болните. Това обстоятелство, както пожела многоуважаемият Йоан-Павел II, става подходящ повод за размисъл върху тайната на страданието и преди всичко да направим нашите общности и гражданско общество по-чувствителни към болните ни братя и сестри. Щом всеки човек е наш брат, още повече слабите, страдащите и нуждаещите се от грижи трябва да бъдат в центъра на нашето внимание, та никой от тях да не се чувства забравен или отхвърлен. На дело „израстването на човечеството се определя основно според отношението към страданието и към страдащия. Това се отнася както за отделния човек, така и за цялото общество. Общество, което не успява да приеме страдащите и не е в състояние да допринесе чрез състраданието страданието да бъде споделено и вътреш-

но прието, е жестоко и нечовешко общество“ (Spe Salvi, 38. Спасението е в надеждата)...

1. Още пазя в сърцето си момента, когато в Торино застанах в размисъл и молитва пред плащаницата, пред това страдащо лице, което ни приканва да размишляваме за Този, Който взе върху Себе Си страданията на хората от всички времена и от всички страни, а също така и нашите страдания, нашите терзания, нашият грехове. Колко много вярващи са минали пред този погребален саван... Като го съзерцаваме - това е покана да размишляваме върху написаното от свети Петър: „Чрез Неговата рана се изцерихте“ (1 Петър, 2, 24). Божият син страда, умря, но възкръсна; именно затова тези рани се превръщат в знаци за нашето изкупление, за прошка и помирение с Отца. Но те се превръщат и в пробен камък за вярата на учениците му и за нашата вяра. Всеки път, когато Господ говори за Своето страда

[На стр. 7](#)

## Броеница от празници



## в Житница

С празника Богоявление в Енория „Успение Богородично“ - Житница, се постави краят на коледно-новогодишните тържества. В празничния ден беше отслужена тържествена литургия от енорийски свещеник отец Христо Табаков. Въпреки работния ден храмът беше пълен с вярващи, дошли да чуят Божието слово. В

кратката си, но стегната и обяснителна проповед отец Христо каза какво точно празнува Католическата църква на 6 януари. Свещеникът се позва на евангелския текст, който още веднъж разказва за раждането на Иисус и за поклонението на мъдреците. Триумата царе са преминали през много трудности, докато отк-

рият малкия Иисус, за да му поднесат своите дарове. Дори не са били разочаровани от факта, че намират родилия се цар не в палат, а в бедна пещера. Това не ги е смущило, за да повярват, че Бог е вече между тях. Така и ние не трябва да се съмняваме в Неговото присъствие. И сега можем да намерим Иисус тук, сред нас, в дарохранителницата.

По време на литургията бе осветена и водата, с която бяха благословени домовете и семействата. Старият обичай да се посещават къщите от свещенослужителя и министранти беше спазен в продължение на 5 дни. Тогава всеки дом отвори вратите си за Бог и Неговия благослов.

Преди Богоявление енорийската общност с радост посрещна 1 януари, който събра три чествания - празника на Света Богородица, Нова година и Деня на мира. А ден преди това, на 31 декември, стотици богомолци участваха в благодарствената литургия, в която отда доха възхвала на Бог - единен и троичен, за

[На стр. 2](#)

# Документите на Втория ватикански събор на български език

В навечерието на 150-ата годишнина от учредяването на Католическата църква от източен обред в България бяха публикувани Документите на Втория ватикански събор (1962 - 1965). Изданието е плод на многогодишните усилия на Католическата апостолическа екзархия и най-вече на настойчивостта на апостолическия екзарх Негово високопреосвещенство Христо Пройков, превърнал съпричастността си към този издателски проект в своя лична кауза. Като преводачка на документите бих искала да изкажа сърдечната си благодарност на редактора отец Петко Вълов за компетентния и внимателен прочит, на сестра Максимилиана, настоятелка на Монашеската общност на сестрите евхаристинки, за ценните насоки относно специфики на богослужбения живот, на L'Œuvre d'Orient за оказаната финансова помощ, на Владимир Градев за моралната подкрепа и съдействието за намиране на спомоществуватели.

Вторият ватикански събор е безспорно едно от най-забележителните събития в модерната история на Католическата църква, символ на нейното отваряне към съвременния свят и култура - едно отваряне, което отчита и почита същевременно многовековната христианска традиция. „Той действително бе най-големият по отношение на числеността на отците...; най-богатият по отношение на темите, които бяха грижливо и задълбочено обсъдени на четири сесии; и накрая, най-уместният, защото, след като предусети нуждите на днешната епоха, посрещна най-ве-

че пастирските нужди и като подхрани пламъка на любовта, положи усилия да достигне не само до все още отдените от общението с Апостолическия престол християни, но и до цялото човешко семейство.“ (Из „Апостолическо писмо за закриване на икуменическия събор“).

Този последен, двадесет и първи събор на Католическата църква се свиква на 25 декември 1961 г. и открива на 11 октомври 1962 г. от папа Йоан XXIII, продължава и завършва по време на понтификата на Павел VI, който го закрива на 8 декември 1965 г. На своите четири сесии, провеждани в базиликата „Свети Петър“, съборът разработва и одобрява четири конституции (за светата литургия, за Църквата, за Божественото откровение и за Църквата в съвременния свят), девет декрета (за средствата за социална комуникация, за Източните католически църкви, за икуменизма, за пастирската служба на епископите, за обновлението на монашеския живот, за подготовката на свещениците, за апостолството на миряните, за мисионерския дълг на Църквата, за служението и живота на презвитерите) и три декларации (за християнското възпитание, за отношенията на Църквата с нехристиянските религии, за религиозната свобода). Освен тях в българското издание на Документите на Икуменичния събор са включени и трите най-важни слова и послания, съпровождащи неговата работа, а именно словото на папа Йоан XXIII при откриването на събора, апостолическото писмо на папа Павел VI за неговото закриване и посланието на Събо-

ра до човечеството, както и доста подробен тематичен показалец, улесняващ ползването на документите.

В своеот слово по случай 40-ата годишнина от закриването на Втория ватикански събор, произнесено пред Римската курия на 22 декември 2005 г., папа Бенедикт XVI умело оборва всички опити, последвали събора, за оспорване на някои от неговите решения както от традиционалистите, чиито най-ревностни представители (като монс. Марсел Лъфевер и неговите последователи) отхвърлят разпоредбите на събора под предлог, че остават верни на традицията, така и от реформаторите (като професора по канонично право на университета във Фрибург Вернер Бъokenfördе), които считат реформите за недостатъчно радикални и половинчати: „От една страна - смята папа Бенедикт XVI, - съществува тълкуване, което бих назовал „херменевтика на прекъсването и скъсването“, която често е разчитала на симпатиите на медиите и на част от модерното богословие. От друга страна, съществува „херменевтика на реформата“, на последователното обновление на единствената Църква, която Господ ни е дал, която расте във времето и се развива, като винаги си остава все същият, единственият субект на Божия народ на път.“ За да заключи, че голятата заслуга на Втория ватикански събор е именно в това, че като съумява да преоценя отношението между вярата и модерната мисъл, той укрепва изконната природа на християнството и вниква в неговата истинска идентичност.

Ирене КРЪСТЕВА

## Броеница от празници в Житница

От стр. 1

всичко, което е дал през 2010 г. И неслучайно в размишлението си отец Христо набледна на това - да се благодари на Бог както за хубавите моменти, с които е изпълнил всекидневието, така и за пошиите, които пък са ни послужили за задълбочаване във вярата. Ето за това след богослужението имаше кратко обожаване на Исус в Светото причастие, след което всички изпляха тържествения химн „Тебе, Боже, хвалим“. По традиция в последния ден на годината се прави и равносметка за всичко, което се е случило в енорията. И така, през 2010 г. са се венчали три двойки, 13 деца са кръстени, пет пък са прели за първи път тайнството Причастие. Седем младежи са получили даровете от Свети Дух в тайнството Миропомазване. Най-много са тези,

които са ни напуснали - 36 души.

Иначе за Рождество Христово отново имаше умалено копие на коледната пещера, която беше направена от младежите. Под ръководството на сестрите францисканки те цяла седмица са трудиха, за да построят къщичка. Тя беше поставена в задния край на храма и в нея подредиха нови фигури на Светото семейство, пастирите, мъдреци и останалите персонажи от светата нощ. По време на среднощната литургия, отслужена в 24 часа от отец Христо, раждането на Спасителя отново бе пресъздадено. Младо семейство с бебето си символично застана пред олтара. До тях бяха и момичета, облечени като ангели, които са възвестили на пастирите за раждането на Месията. И за бъде точно така,

както пише в Евангелието, да се поклонят на Исус дойдоха и пастирите. В символичната пещера дарове поднесоха и трима младежи, облечени като тримата мъдреци. Пресъздаването на Витлеемската пещера датира още от XIII век.

В Житница живеят и работят три сестри францисканки на Милосърдието: Лоренца, Луиджа и Красимира. Освен че помогнаха на младежите да построят пещерата, те се грижат и за вероучението на децата и младежите. Традиционно всяка година заедно с енорийския свещеник монахините подготвят коледно тържество за децата. В тазгодишното участваха близо 140 деца и младежи. Със своите песни, танци и пиеци, те зарадваха цялата енория.

Иван КЪРЧЕВ



## Кампания на „Каритас“



Подкрепете един самотен и болен възрастен човек.

Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора:

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер

17 777

за всички мобилни оператори.

Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.



## Протегната ръка към близките преди Рождество Христово

Обикновено в нашата страна за празници като Коледа и Великден се подхожда съвсем конюнктурно - идва ред да се сетим за хората с по-нисък социален статус. Не отричам, че някои се водят и от милосърдни подбуди, но като че ли на преден план изпъкват чисто лични или политически интереси. От различни трибуни се апелира към чувството за съпричастност у хората, събират се средства за благородни каузи, изльзват се радио- и тв предавания в този дух, посещават се социални институции. До голяма степен този по-известен интерес компенсира липсата на внимание и загриженост през останалото време на годината към определени социални прослойки и за съжаление най-вече ни отдалечава от духовния смисъл на тези чисто религиозни празници - губи се нишката и човечината в съответните дарения. Не че бедните или болни не се радват на помощта, предназначена за тях, но по-добре това да не става кампанийно и еднократно.

И в противовес можем само да сме доволни, че има хора, за които не са нужни календарни поводи и медийно внимание, за да изпълнят християнски дълг за братолюбие.

Тихо и ненатрапчиво сестрите от общността на Майка Тереза намират бедните и страдащите на различни адреси, посещават институции за деца, възрастни, затворници. Не им носят пари, защото нямат, а носят внимание и топла дума, понякога и малки пакетчета с лакомства, защото знаят, че на каквато и възраст да е човек, той има нужда от обич и дълбоко в себе си е скрил детето, което непресторено се трогва от такива жестове.

В дните преди Рождество Христово сестрите в бяло облекло със синя лента влязоха в Дома за стари хора в кв. Дървеница - София. Придружаващи ги дребничък Дядо Коледа (познат на всички енории от енория „Свети Йосиф“ в София), който още от прага приветства възрастните хора с поздравления за идващия

ИСТИНА  
VERITAS

Брой 2 (1447)  
февруари 2011 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител  
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Католическа църква

в България

1606 София,

ул. „Люлин планин“ № 7

Директор

свещеник Благовест

Вангелов

тел. 954-32-62

E-mail: istina-v@techno-link.com

Pegaktor Марио Георгиев

ISSN 0861-6450

## Католически свят

**Германия.** Президентът на Евангелистката църква в Германия д-р Николаус Шнайдер е заявил, че с голямо желание ще се срещне с папа Бенедикт XVI през 2011 г. „Много се радвам, че ще срещна височайшия гост, който е германец, глава на Католическата църква и ръководител на ватиканска държава и в тези си качества ще говори пред Бундестага.“ Папата ще посети Германия през септември т. г.

+++ Най-посещаваната катедрала - тази в Кьолн, е направила своя страница в интернет, където се показва и температурата в катедралата по всяко време на деня. Климатичната инсталация поддържа равномерна температура. Така по интернет посетителите могат да се ориентират как да се облекат, когато посещават храма. Катедралата е обявена за шедьовър на сакралното архитектурно изкуство и се посещава годишно от над четири милиона поклонници, богомолци, туристи и специалисти.

**Витлеем.** Католическият патриарх на Йерусалим архиепископ Фуад Туал е отслужил тържествена рождественска литургия в катедралата на Витлеем „Света Екатерина“. Приеха го хиляди богомолци. Той ги е поздравил на шест езика. През цялата нощ хиляди християни от цял свят са вървели пеш от Йерусалим до Витлеем (23 км), за да се поклонят пред Христовите ясли. Между богомолците са били кметът на Витлеем Виктор Багерси и президентът на палестинската автономия Махмуд Абас.

**Италия.** В римската базилика „Свети Павел извън стени“ кардинал Веласко де Паолис е ръкоположил 61 млади свещеници от конгрегацията „Легионери на Христос“. Свещениците са от Мексико - 30, от Испания - 8, от САЩ - 8, от Италия - 6, и от Бразилия - 9. Те са между 30 и 40 години. Конгрегацията наброява над 990 свещеници, които служат в повече от 20 страни. Днес тя обучава над 2000 семинаристи. Към конгрегацията има мирска общност с името „Христово Царство“.

+++ Заплануваният строеж на джамия в Торино е обект на оживени спорове между градското ръководство и управляващата партия ЛЕГА. Секрета-

рят на партията д-р Стефано Аласиа е заявил: „Не искаме Торино да се превърне във втора Александрия“ (през декември м. г. в египетския град от исламисти са убити 22 католици копти).

**Чехия.** Президентът на Епископската конференция на Католическата църква в страната архиепископът на Прага д-р Доминик Дука е бил приет в Министерския съвет на Чехия, където е подписан окончателен план за върщане на църковните имоти и обезщетения, които държавата дължи на Католическата църква за конфискуваните през комунистичния режим във Чехия имоти. От 10.5-милионното население на Чехия над 6.5 милиона са католици.

**Хаити.** Една година след катастрофалното земетресение в Хаити Католическата църква бавно възстановява щетите. Почти всички католически училища са били засегнати, загинали са 150 ученици и 4 монахини учителки. Семинарията е изцяло разрушена и 270 семинаристи се обучават в палатки под палмите. През януари т. г. е положен основният камък на нова семинария, която се финансира от „Кирхе ин Хот“ (Помощ за нуждаещата се Църква).

**Мексико.** Мексиканските епископи са изпратили отворено писмо до правителството на САЩ, в което обвиняват американските власти в бездействие срещу местната наркомафия, която въвлече мексиканците в нарковойна. По данни на Католическата църква през 2010 г. в тази война са загинали над 11 хиляди души.

**Англия.** В началото на 2011 г. петима англикански епископи са приели католическата вяра и са под ръководството на папа Бенедикт XVI. Съгласно папския ординариат те са ръкоположени като дякони и свещеници, а тъй като са женени, не могат да служат като епископи в Католическата църква.

**Австрия.** Президентът на австрийското дружество „Тиха нощ, свята нощ“ заяви, че годишното събрание на дружеството единодушно е взело решение да предложи коледната песен „Тиха нощ“ да бъде обявена от ЮНЕСКО за световно духовно наследство. Аргументът за това е, че песента е завладяла целия свят - християни и нехристияни. Песната е

създадена през 1818 г. в австрийското селище Оберсдорф. Дружеството отсега се готви за големия юбилей през 2018 г. - 200 години от написването на най-популярната рождественска песен.

**Виетнам.** Започнала е процедура за провъзгласяване на виетнамския кардинал Нгуен Ван Тuan за блажен. За него папа Бенедикт XVI казва, че е несривним борец и пророк на християнската надежда. Кардинал Ван Тuan е страдал много като свещеник и епископ при комунистическия режим във Виетнам. Прекарал е над 13 години в лагери и затвори и е освободен в много лошо здравословно състояние. Роден е на 17 април 1928 г. във Виетнам и умира в Рим през 2002 г. От 70-милионното население на Виетнам над 9 милиона са католици.

**Испания.** 2010-а бе Година на свети Яков. От цял свят са пристигали вървачи в Сантиаго де Компостела, за да се поклонят пред мощите на светица. Ръководителят на бюрото за поклонници прелат Хенаро Сибиран съобщи, че през тази специална година светилището е било посетено от рекорден брой поклонници - вместо очакваните 240 000 те са били 271 973.

**Йерусалим.** От 9 до 13 януари т. г. представители на европейски и американски епископски конференции са посетили Светата земя в Израел и Палестина. Скоро ще бъдат публикувани резултатите от това посещение.

**Полша.** Най-посещаваното светилище Ченстохова въвежда такса от едно евро за поклонници, богомолци и туристи. По този начин ще се събират средства за поддръжането на инфраструктурата в целия район. Всяка година Ченстохова се посещава от над 2 милиона души.

**Франция.** От 4 януари до края на февруари т. г. в светилището в Лурд се извършват реставрационни работи. Най-голяма реставрация се прави в пещерата „Масабиел“. Там се

3 ИСТИНА  
VERITAS

Брой 2 (1447)

февруари 2011 г.

Пакистан

## Християните се молят за убития губернатор на Пенджаб

По време на литургиите християните в Пакистан отправиха своите молитви за Салман Тасир, мюнхеддин, губернатор на Пенджаб, убит на 4 януари заради позицията си за отмяна на закона за богохулството, служещ като претекст за насилие и малтретиране на християните. В Исламабад вървачите се събраха в черквата „Дева Мария фатимска“, където по време на проповедта отец Анвар Патрас Гил ги призова да се молят за политическия лидер, който умря, „борейки се за справедливост за християните в Пакистан и за мир по света“. Епископската конференция на Католическата църква в Пакистан определи убийството като „знак на нарастващия религиозен фанатизъм в страната, показващ нетolerантността към другите религии и мнения“. „Нашият народ е разделен на две фракции - умерени и екстремисти“, отбеляза отец Андрю Нисари, генерален викарий на диоцеза на Лахор, по време на литургията в катедралата „Пресвето Сърце“. „Трудно е да се върва на право-съдието, когато учени хора като юристите възхваляват убийството на губернатора. Това по-

казва хроничния упадък на обществото.“ Убийството на губернатора на Пенджаб получи широк отглас в печатните издания по цял свят, сред които саудитският Arab News, който му посвещава голяма статия. Саудитският всекидневник възхвалява смелостта на Тасир, чиято храбра опозиция „към екстремизма и насилията му костваха живота, превървайки го в мъченик“. Убиецът на Тасир Мумат Хюсейн Кадри (негов телохранител) е определен от вестника като „умилен и безсрупулен убиец и средство на злото“. Статията завършва с призив към лидерите на нацията да се противопоставят на силите, „заплашващи да хвърлят Пакистан и ислама в мрака“.

Положението наистина е сложно, като се добави, че в някои градове на страната се провежда манифестиации в защита на закона на богохулството, а един имам определи награда от 5853 долара за убийството на Асия Биби, осъдена на смърт по разпоредбите на този закон, но още очакваща решението на Върховния съд, подложен на на-

премахва растителността върху скалните камъни на пещерата и оголените места се запълват с бетон. Върху цялата пещера се слага предпазна мрежа срещу евентуални падащи отломки. Сумата на възстановителните работи ще бъде около 60 хиляди евро. Последните големи реставрационни работи в светилището са били през 2004 г., когато са обновени подът, осветлението и олтарът в пещерата. Светилището е едно от най-посещаваните в света - над 10 милиона души годишно. По данни на медицинското бюро в Лурд повече от 30 хиляди изцерения са регистрирани като „медицински необясними“ или като „чудеса“.

**Холандия.** От 28 декември 2010 г. до 1 януари 2011 г. в Ротердам (Холандия) се проведе 34-тата европейска младежка среща на общността Тезе. Насътоятелят на икуменичната младежка общност прелат Алоис заяви, че срещата в Ротердам е била една от най-масовите - участвали са над 30 хиляди младежи. Най-голяма е била холандската група - 10 хиляди младежи; следват полската - 6 хиляди, и германската - 1500. Следващата среща ще се състои от 28 декември 2011 г. до 1 януари 2012 г. в Берлин (Германия). Освен това икуменични срещи през тази година ще има в Русия и Руанда.

**Белгия.** Историческият манастир на тралистите „Свети Реми“ в гр. Рокфорд е пострадал от пожар, причинен от късо съединение. Изгоряла е част от покрива - 1000 квадратни метра, но щетите не са голями. От 1887 г. тук се произвежда известната бира „Рокфорд“. За щастие пивоварната и библиотеката не са засегнати. Манастирът е построен през 1230 г. Тук е известната готическа черква, която с манастира, пивоварната и местността са атрактивно място и привличат стотици хиляди богомолци, поклонници и туристи.

**Ватикан.** Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция новия председател на Световния протестантски съвет епископ Муниб Юнан. Разговорите са протекли на тема „Единение на световното християнство“. Към Световния протестантски съвет принадлежат 140 Църкви в целия свят. Епископ Юнан е палестинец и е ръководител на Евангелската лутеранска църква в Йордания и Светата земя.

+++ На втория ден на Рождество Христово папата е обядвал с над 600 бедни, болни и техните придружители. Присъствали са и над 100 свещеници и монахини от общността на Майка Тереза. Над 100 от присъстващите болни и бедни са постоянно под грижи на Ватикан.

+++ Във връзка с международния конгрес в Рим на цирковите артисти Светият отец е бил посетен от голяма трупа акробати, които са демонстрирали сложни изпълнения пред препълнената зала. Тези са поднесли подарък на папата, който им е благодарил сърдечно и ги е благословил, като им пощел успехи в „техните забавни и атрактивни номера“.

+++ Тържествено бе отпразнуван 150-годишният рожден ден на ватиканския официоз „Осерваторе Романо“. Папа Бенедикт XVI е изпратил поздравително послание до

редакцията на вестника. Преплат Ломбарди - говорител на Ватикан, е заявил пред присъстващите: „Осерваторе Романо“ е вестник на папата, на Светия престол, на Католическата църква, глобален вестник. Създаден е през 1860 г., а днес се издава на над 20 езика.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел новия посланик на Португалия Мануел Фернандеш.

+++ Светият отец е приел голяма група френски депутати - членове на дружеството Франция - Светия престол. В много сърдечен разговор те са поканили папата да посети Франция и да говори пред Националното събрание на страната.

+++ На Богоявление папата е приел над 7 хиляди младежи от Европа на генерална аудиенция. След нея е приел на специална аудиенция разговор архиепископа на Париж кардинал Андре Вен Троа заедно със 125 семинаристи от парижката епархия. Папа Бенедикт е заявил, че е щастлив да разговаря с бъдещите свещеници. Кардинал Вен Троа е уверен в папата, че парижката епархия е преодоляла липсата на свещеници и в столицата има не само много духовници, но те са и много ерудирани.

+++ Папа Бенедикт XVI е изпратил послание покана до ръководителите на други религии и християнски вероизповедания за Молитвен ден на мира през октомври т. г. в Асици (Италия). Повод за поканата е 25-годишнината от срещата състояла се в Асици през 1986 г., организирана от Иоан-Павел II.

+++ Папата е назначил нов управителен съвет на ватиканската банка и е въвел строг контрол срещу всякакви финансова спекулации, които имат за цел пране на пари.

+++ Германската журналистка и редактор в Радио Ватикан Гудрун Зайлер е направила документален филм със заглавие „Ватикан - тайнственият свят“. Тя показва, че жените във ватиканската държава играят все по-важна и отговорна роля. Те са 18 процента от всички служители и не заемат ниски длъжности, а са на отговорни постове. Над 60 процента от жените са ерудирани монахини, владещи по няколко езика.

+++ През 2010 г. са убити 23 католически религиозни дейци: един епископ, 15 свещеници, две монахини, двама семинаристи и трима миряни. Най-значителната жертва е председателят на епископската конференция на Католическата църква в Турция епископ Луиджи Падовезе. Повече от половината жертви са в Латинска Америка - 15, а 6 са в Азия и 2 - в Африка. През 2009 г. жертвите са били 37 - най-големият брой в последните 10 години. От 2001 г. до сега са загинали 253-ма души - свещеници, монаси, монахини, семинаристи и миряни.

+++ През 2010 г. папа Бенедикт XVI се е срещнал с над 2.3 милиона души по различни случаи - литургии, аудиенции, срещи със специални гости и приеми във Ватикан и в лятната папска резиденция Кастел Гандолфо. Тези са с 30 хиляди повече, отколкото през 2009 г.

Рубриката води  
Петър КОЧУМОВ

# Да бъдем светлината на света...

Девета година 2010-2011

Януари, февруари, МАРТ

Кой е Бог?... Кой е Бог за мен?... Какво е Бог за мен?...

Ако можехме да разберем всичко, което Бог прави за нас, ако можехме да обхванем всичко, което Той ни дарява, ако можехме с цялото си сърце да усетим Неговата любов в нас...

Сигурно щяхме да бъдем много по-различни в отношенията си спрямо Него и спрямо нашите близки,

сигурно щяхме да живеем по съвсем различен начин,

сигурно щяхме да мислим съвсем различно,

сигурно усмивката никога нямаше да изчезва от устните ни, дори в най-трудните моменти,

сигурно щяхме да заставаме по-често на колене пред него,

сигурно щяхме да пеем без спир в сърцето си благодарствени химни...

Всъщност, Бог е съвсем близо до нас във всеки момент от живота ни и ни дарява само със Своята любов, а ние често сме невнимателни и безразлични към всичко онова, кое то Той не спира да прави за нас.

Бог ни поздравява често пъти през деня. Да внимаваме, за да му благодарим, а също така и да отговорим на поздрава му.

**Бог ни поздравява:**

- с всяка добра мисъл, която се поражда в душата ни;
- с всяко решение на волята ни да вършим добро;
- с всяка чиста радост, която ни ободрява;
- с всяка тиха проява на любов, която раздвижва сърцето ни;
- с всяка скръб, която ни спомага;
- с всяка добра дума, която чуваме;

● с всеки добър пример, който ни назидава;

● с всеки укор, с всяко унижение, което ни сполетява;

● с всяко изпитание в търпение, което ни спохожда;

● с всяка безъсръдочност, която трябва да понесем.

Всички тези неща са поздрави от Бог и ние трябва да им отговорим.

Всички тези неща трябва да приемем като нежни приятни благодати, пратени ни от Бог, които трябва да оценим и използваме, или най-малкото да му благодарим за тях.

Нека бъдем внимателни всеки ден за тези малки неща, като се учим в тях да разпознаваме поздрави от Бог. Нека се стараем да му благодарим и да се ръководим от тях. Това означава да поздравяваме Бог.

Към Тебе, Боже, викаме, изслушай ни, Милосърдни Боже, защото Ти поднасяме нашата благодарност.

Благодарим Ти, Боже, за дара на живота, за нашите родители, чрез които ние днес съществуваме, за нашите братя, сестри, за цялото ни семейство, за света, в която живеем, за мястото, където сме се родили, за всичко, което е на земята, за близки и познати, за здравето, което ни дарява.

За нашата енория, за възможността да Ти опознаваме все по-добре на уроците ни по катехизис, за това, че ни събиращ и обединяваши, за нашия свещеник и за всички свещеници, за нашия владика и всички владици по света, за сестрите евхаристинки, които имаме щастливи да познаваме, и за всички монаси и монахини по света, за мъченика отец Петро Орос, чийто мощи са между нас, както и за благения наш епископ свещеномъченик Теодор Ромжа, за

всички онези, които ни водят към Теб и ни помагат в нашия духовен път, за небето и земята, за творенията и всички Твои дарове, за младостта, ентузиазма на всеки от нас, за Твоята любов, дарена всекому от нас, за благодатите и изпитанията в живота ни и в живота на всички младежи по света...

Чуй, Боже, молитвата ни, смили се над нас и ни благослови, а ние ще Ти благодарим и ще Те прославяме във векове. Амин.

Блажени свещеномъченик Теодор Ромжа, моли се за нас!

Отец Петро Орос, бъди наша светлина!

Свети Йоане, Предтеча Господен, застъпвай се пред Бог за нас!

**Молитвата и размишлението са написани от младежко молитвено движение NIKA - Украйна**

Да благодарим на Бог за верността и постоянството на младежите от NIKA - Украйна, които не спират да се застъпват за своите връстници по целия свят в духовно единение с нас тук, в България.

**В светлината на четвърта светла тайна - Преобразение Господне**

*Отче наш...*  
*Радвай се... (10x)*  
*Слава на Отца...*  
**Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!**

## ...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

**4 февруари Св. Гилбърт**

# от Семпрингам, монах и основател

Гилбърт е роден в Линкълншир. След като е ръкоположен за свещеник, преподава известно време в безплатно училище. Баща му, който отговаря за финансите дела на манастирите в Семпрингам и Терингтън, го изпраща в Семпрингам през 1123 г. да се занимава с дарения и помощи. Светецът разпределя помощите сред бедните и само малка част запазва за нуждите си. Със своя пример той увлича към святост много от вярващите в района.

Гилбърт е помолен да напише правилата за седем девойки, които заживяват в клаузура в къща край манастира. Съзерцателният живот привлича мнозина и те заживяват по примера на седемте и в други райони на страната.

През 1147 г. светецът отива в Сито, за да помоли абата му да поеме ръководството на общността. Тъй като цистерцианците не могат да го направят, папа Евгений III налага съдия Гилбърт да се замие с това. И основателят до-

бавя към общността на монахините общност на свещеници, които да изпълняват ролята на капелани на монахините. Монахините живеят по правилото на свети Бенедикт, а свещениците - според това на свети Августин.

Така започва живота си общността на сестрите гилбертинки - единствената религиозна общност, създадена в Англия през средновековието. Общността се развива в граници на страната, има само една къща в Шотландия, и изчезва в годините, когато настъпва западането на манастирите, независимо че по онова време има 26 манастира.

Дисциплината в тези обители е сурова, чувства се цистерцианско влияние. Всичко е много строго и скромно, дори при религиозните празници - като знак на смирение.

Известно време свети Гилбърт е генерален настоятел, но преди смъртта си се отказва, понеже губи зрението си. Вярващите около него се чудят как може да е жив, след като яде толкова малко... На масата му винаги има поднос, върху който той отделя най-хубавата храна за бедните. Светецът носи власеница, спи седнал и голяма част от нощта прекарва в молитва.

На 90 години попада под клеветите на свои събрата, но издръжва. Умира през 1189 г., на 106-годишна възраст. Канонизиран е на 11 януари 1202 г. от папа Инокентий III. В Нортхемптон и Нотингам честват светеца на 3 февруари, а в другите епархии - на 4 февруари.

По Catholic.net



# Икуменично богослужение в София

Както е известно, в католическата капела на ул. „Оборище“ 5 в София всяка неделя се провеждат богослужения на английски език за английски говорещите католици в столицата. От известно време в същата капела един път в месеца християните англикани имат възможност да посетят англиканско богослужение, за което специално идва свещеник от Букурещ.

Тук искам да разкажа за едно икуменично богослужение - във връзка с осмодневницата за единение на християните, пример за братско общение между англикани и евангелисти лутерани. Църквата на Мартин Лутер е класическата протестантска общност. Лутер въвежда понятието *Gemeinde*, което в превод означава общност. Позволявам си да обяснявам всичко това, защото мнозина у нас причисляват Евангел-

като църква към сектите и не я разграничават от по-късните разклонения на методисти, баптисти и т. н., нито от Англиканската църква. Посочените форми на вероизповедание днес са признати наред с трите главни конфесии.

Икуменичното богослужение в капелата на ул. „Оборище“, състояло се на 16 януари 2011 г., отслужиха евангелският пастор от Германия Мартин Замел и англиканският патер Патрик Ирвин, редовно отслужващ англиканските богослужения в капелата. Четивата в литургията на словото бяха на английски, а проповедта - на немски език. Основна тема на проповедта на пастор Замел бе свидетелството на Йоан Кръстител за Иисус според евангелския отъкс (Йн., 1, 29-42), който бе прочетен на месата. Поздравява се на мира, който за разлика от католическата литургия (където е непосредствено преди Агнец Божи) в англиканската е след Верую-то, още повече сближи присъстващите богомолци. Вълнуващо бе запалването на свещ след всяка молитва при ин-

терцесиона на службата. При всички молитви двамата клирици се редуваха - една на английски, следващата - на немски.

Музиката допринесе в най-висока степен за възвисяване на молитвения дух. За това специална заслуга има хорът на гимназията към катедралата в немския град Верден - провинция Хановер-Олденбург. Гостите изпълниха няколко творби от немския хоров репертоар под диригентството на Бернд Клееман. Всички творби прозвучаха между четивата и в края. Изпълнението на псалм 100 от Хайнрих Шутц - *Jauchzet dem Herren alle Welt* (Славете Господа по целия свят) - една трудна и дълга творба, изискваща мастерство при смяната на полифоничните епизоди със соловите и умело обхващане на музикалните построения в тяхната цялост, прави чест на този младежки състав. „*Es ist in keinem andern Heil*“ (Това е единствен спасение) от анонимен автор от същата епоха на Шутц хорът изпълни проникновено. Заслужава да се

отбележи и интерпретацията на хоровата творба - разработка върху прочутия протестантски хорал „*Jesu, meine Freude*“ (Исусе, моя радост). Музикалният облик на тази творба представлява интерес - полифонично построение епизоди върху един единствен път поддържат *cantus firmus*-а в увеличени нотни стойности (аугментация) в хорала. Кантус фирмус се експонира в цялост един единствен път в сопрановата партия. Този композиционен похват - характерен предимно за немската композиторска школа от ранния барок, се среща в много произведения дали и в по-късните епохи.

При даряване на Евхаристия хорът отново насяти молитвената атмосфера с чистото, наподобяващо инструментална звучност пеене - един от изискванията при интерпретацията на старата западноевропейска църковна музика.

В богослужението участваха с пеене всички богомолци. Изпълнени бяха 4 хорала - „*Lobe den Herrn*“ (Славете Господа), „*The Church's one*

foundation“ (Църквата е първоосновата), „*Bewahre uns, Gott*“ (Запази ни, Господи), „*Nun danket“ (Нека да благодарим). Трите немски хорала са между най-известните от епохата на Реформацията. Текстовете им са дело на немските просветители Йоахим Неандер, Йохан Грюгер и др. Английският хорал е от епохата на романтизма - както показва музикалният му изказ. В литургията възгласът „Господи, помилвай“ бе изпят от богомолците върху латинския текст „*Kyrie eleison*“ по предложение на пастор Замел. Органния съпровод осъществи канторът на капелата Майя Райкова.*

Призовдигнатото настроение, което цари на англиканските богослужения независимо от броя на присъстващите, се дължи не на последно място на масовото участие на всички в пеенето. Известно е, че пеенето сплотява хората... Така ли е в нашите католически енории в столицата? Струва си да се замислим върху това.

Майя ХИЛДЕГАРД



# Кръщение Господне - начало на обществения живот на Иисус

Повече от 50 семейства и домове бяха благословени в град Хисар. Това стана в седмицата след Кръщение Господне. Тогава по традиция във всеки дом имаше запалена свещ като символ на Христос, както и икона на Дева Мария или Разпятието. Въпреки че са малко на брой, католиците в Хисар с радост посрещнаха отец Милко, на когото благодариха, че и тази година не ги е забравил и могат да го видят в своя дом. Всеки от енориашите пускаше по нещичко в торбичката, носена от министрантите, в знак на признателност за Божията любов. От своя страна отец Милко им подари за спомен по една иконичка. Католическата общност в курортния град е сравнително млада и наброява около 150-200 души. Знае се, че като цяло католиците в Хисар са се заселили през 50-60-те години на миналия век от съседните села Калояново, Дуванли, Житница, също и от Миromir. От 2005 г. вървящите имат свой храм - „Светото семейство от Назарет“, който се води филиал на черква на енория „Свети свети Петър и Павел“ - квартал Миromir. Енорист е отец Милко Топалски от Житница. Новата черква събира всеки вторник, петък, неделя и празничен ден малкото вървящи, които се радват, че църковната им общност е млада и се развива добре. Така беше и на 9 януари, когато Църквата честваше Кръщение Господне. Празникът се смята за преход от детския към обществения живот на Иисус и проповедта на отец Милко беше насочена в тази посока. Свещеникът изтъква, че Кръщение Господне е началото на обществената дейност на Иисус, но преди още Иисус да започне своята Мисия за спасение на света и да отдава живота си за всеки от нас, той желае да ни се представи. Това става по мистичен начин в реката Йордан, когато Йоан го кръщава и в този момент слиза Свети Дух над него под формата на гълъб и в същото време се чува глас

от небето, който казва: „Този е моят възлюблен син, него слушайте.“

Пред богомолците отецът допълни, че кръщението на Иисус е свързано с нашето кръщение, което представлява нашето духовно раждане, едно ново начало, поставено от Иисус за нас, защото чрез кръщението ставаме Божии чеда. Но това ново начало трябва да бъде последвано от живот според Евангелието и от непрекъснато задълбочаване на нашата връзка с Бог чрез молитвата. В момента на Светото кръщение Господ изтръгва тегнешия над нас първороден гръх и бележи нашата душа с незаличимия знак на Божии чеда. Свещенослужителят не пропуска да отбележи, че както нашите родители са ни предали естествен, физически живот, така също в момента на светото кръщение Бог ни дава Своя собствен Божествен живот и ни изпраща Свети Дух, за да ни освети с Неговата благодат. Благодарение на тази благодат вече сме наследници на вечния живот. Думите на Бог „Ти си моят възлюблен син“ са отправени не само към Неговия син Иисус Христос, а и към нас - завърши размишлението си отец Милко.

Освен всички коледни и новогодишни празници по особен начин беше отбелян и патронният празник на малкия, но добре подреден храм „Свето-

то семейство от Назарет“. Той се отбелява в първата неделя след Рождество Христово и тази година беше на 26 декември. Тогава тържествената литургия беше отслужена вечерта и я води отец Евгени Ружански, енорист в квартал „Парчевич“ на град Раковски. С него на олтара бяха свещеници от Софийско-Пловдивския диоцез, а почивният ден даде възможност на много вървящи не само от Хисар, но и от близките енории да участват в богослужението. Пред тях проповедникът отец Евгени говори за смисъла на семейството, за трудностите, които преследват мъжа и жената, обвързани в свещения брак, както и какви са начините да се преодолеят, за да цари мир и щастие във всяко християнско семейство.

Тържество за Рождество Христово имаше и в енория „Свети свети Петър и Павел“ в квартал Миromir. То се проведе в народното читалище „Иван Вазов“. Програмата му включваща сценки, посветени на Рождество, които бяха представени от децата от веноучението. Представи се и самодейният състав при енорията. След това Дядо Коледа раздаде подаръци на всички присъстващи. В първото католическо селище в Южна България тази година бяха благословени близо 200 къщи, в които живеят над 500 души.

Иван КЪРЧЕВ



Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

## СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема

- духовно формиране чрез катехистични размишления, записи на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

## ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единен-

нието на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но нари-

чаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

## ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраение 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. българско време на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz
- в 6,40 ч. българско време

**RV**  
www.radiovaticana.org



## Семейно огнище

# Другата жена

## За любовта, приложена на дело в семейството

След 21 години семеен живот открих нов начин да поддърjam пламъка на любовта. От скоро започнах да излизам с друга жена и това - колкото и невероятно да звучи - беше идея на съпругата ми.

- Знаеш, че я обичаш - миказа тя един ден най-изненадващо. - Жivotът е прекалено кратък и трябва да й отеляш време.

- Но аз те обичам... - започнах.

- Знам. Обаче обичаш и нея.

Другата жена, която съпругата ми искаше да посещавам, беше майка ми, вдовица от 19 години. Служебните задължения, а и трите ми деца правеха така, че да я виждам само при специални случаи. Така че когато я поканих да отидем на кино и да вечеряме, тя съвсем логично попита:

- Какво ти става? Добре ли си?

Майка ми е от този тип жени, при които едно късно позвъняване или една изненадваща покана са показател за лоши новини.

- Помислих си, че ще бъде приятно да прекарам малко време с теб - и отговорих - съм до момента.

Тя се позамисли. И отговори:

- Ще ми бъде много приятно!

В четвъртък, докато отивах с колата да я взема след работа, се чувствах малко притеснен, притеснението преди среща... А когато я видях пред дома ми, забелязах, че и тя е развлечена от нашата среща. Беше си накъдрила косата и беше облякла костюма, с който отпразнува последната годишнина от сватбата си. Лицето ѝ беше усмихнато и от него струеше светлина като от ангел.

- Казах на приятелките си, че ще излизам със сина си и те много се удивиха - каза тя, докато се качваше в колата. - Нямат търпение да чуят какво е било и предложиха да съберем още утре.

**ИСТИНА**  
**VERITAS**  
Брой 2 (1447)  
февруари 2011 г.

Отидохме на ресторант, не от най-лъскавите, но с приятна обстановка. Майка ме хвала здраво под ръка, сякаш беше първата дама. Като седяхме, трябваше да й чета менюто, понеже вече виждаше само едри фигури. Когато бях по средата на предястията, вдигнах поглед; мама седеше от другата страна на масата и ме гледаше. Една носталгична усмивка се бе очертала на устните ѝ.

- Когато ти беше малък, аз четях менюто - ми каза тя.

- Значи сега е време да се отпунеш и да ми позволиш да отвърна на жеста ти - отговорих.

По време на вечерята поддържахме приятен разговор. Нищо особено, всеки да научи нещо повече за живота на другия. Така вървеше разговорът, че съвсем забравихме за киното и го изпуснахме.

- И друг път ще изляза с теб, стига да ме оставиш да те поканя - обяви майка ми, когато я оставих пред къщи.

- Добре - просто се съгласих.

- Как мина срещата - полубопитства жена ми, като се прибрах.

- Беше много приятно. Повече от това, което си представях - отвърнах.

След няколко дни майка ми почина от масивен инфаркт. Стана толкова бързо, че нищо не можах да направя. А след още няколко получих писмо с два куверта за ресторанта, където бяхме вечеряли с майка ми, и кратко писъмце:

„Резервирах и предварително платих вечерята. Бях почти сигурна, че няма да мога да дойда, но платих две вечери - една за теб и една за съпругата ти. Едва ли някога ще можеш да разбереш какво означаваше за мен онази вечер. Обичам те.“

Майка ти“

В онзи момент разбрах колко е важно да кажеш навреме „Обичам те!“ и да отделиш за любимите същества мястото, което заслужават. В живота няма по-важни неща от Бог и от семейството. Отдели им време, понеже те не могат, а и не бива да чакат!

Андрес Алонсо  
По [www.corazones.org](http://www.corazones.org)

**В**тората неделя от постния триод в константинополската липтургична традиция е наречена „месопустна“ (apokreos) или неделя на карнавала - дума, произлизаша от италианското carne levare - отстраняване на месото от трапезата. Оттук и карнавалните шествия като това в Рио де Жанейро (а защо не и нашите кукери), предшестващи поста, не са друго освен едно шумно сбогуване с месото и асоциираните с така наречените бляжки дни удоволствия, за да започне периодът на постнически подвиг, аскеза и въздържание - време, в което с тяло и душа се подготвяме за посрещането на Пасхата, на преминаването от смърт към живот. През Великия пост в царска Русия са затваряли театри и са спирали баловете. В тези дни, отредени от Църквата за покаяние, молитва и милостина, са забранени венчавките (предполагащи и банкет). По народному постъ за разлика от „блажните“ дни не е подходящ и за зачеване, може би и защото задържането на плода изисква и по-пълното хранене.

Но да се върнем към Евангелието за деня (Мт. 25, 31-46), което се спира върху Второто и славно пришествие на нашия Господ Иисус Христос, насочва вниманието ни към реалността на отвъдния свят - Страшния съд, Раia и Ада. Подготовката за Великия пост става все по-осезаема не само с факта, че няма да се яде мясо.

Епизодът, разказан ни от евангелиста Матей, е част от последните наставления, които Иисус дава на Своите апостоли преди Тайната вечеря и кръстната Си смърт. Това е тъй наречената есхатологична беседа - за Царя на славата и Страшния съд, произнесена непосредствено след притчите за талантите, дадени от господаря на слугите, преди да отпътува, и тази за десетте девици, поканени на сватбата - пет глупави и пет разумни. И трите епизода ни говорят за Царството небесно: какво ще бъде и как да го наследим.

Евангелието започва с картина на идването на Сина човечески с всички ангели, Който сяда на престола, за да съди всички народи, както пастир разделя овце от кози: козите - отляво, овцете - отдясно.

Син човечески е единствената титла, която сам Иисус използва за Себе си (останалите са Му дадени от първите християни). Това е един мистериозен образ от книгата на пророк Данаил, който получава от Бог в Небесната тронна зала цялата власт на Спасителя под формата на Цар - Владетел. Библейски погледнато, Цар означава спасител на народа. Представяйки ни се като Син човечески, Иисус ни представя Своята спасителна мисия, потвърдена Нему от Отца. От своя страна Иисус натоварва апостолите да занесат спасението на света.

Пред трона на славата са събрани всички народи, т.е. всички хора и цялата тяхна история. Тронът е символ на властта, той е в тронната зала, където се поднасят даро-

вете, подобаващи се на Владетеля, където е и престолът на Съдията, пред Когото се изправяме, за да дадем сметка за нашето съществуване - живяно с Него или против Него. Нашият Съдия е велик и справедлив, но не само това; Той е един от нас, ние знаем Неговото име. Иисус, Бог и човек, милосърдие без граници. Тронната зала е същевременно светилище, храм неизказан на святост, до който се молим да бъдем допуснати, за да участваме във вечния култ жертвен, благославящ, благодарствен и славословещ. И точно за да бъдем допуснати, Сина човечески очертава границите между народите, разделя доброто зърно от плевелите, овцете от козите. Пространственият символизъм на дясното и ляво е също библейски. В Божествения храм Синът - Цар и Свещеник, е поставен от Отца да сподели същия трон, седейки вдясно от Него. Контекстът на видението е Йерусалим, където невидимият Бог е възкачен на трона от херувими върху кивота, в Светия светих, в светилището, което

башината си къща; спомнете си и думите му пред Пилат: „Моето Царство не е от този свят.“ Евреите също бяха чужденци в Ханаанската, обетована земя.

Бях болен - ранен и изоставен, бях спасен от добрия съмариин. Иисус в състраданието си към болните ги изцеряше.

Бях в тъмница - по каквато и да е причина да са хвърлени там, изоставени от всички, невинни или виновни, те са нещастни и заслужават съчувствие и утеша, милост Божия. Иисус страдаше за затворения в тъмница Иоан Кръстител.

Предмет на Страшния съд няма да бъдат доктрини и теории, няма ще бъде вярата и надеждата, но конкретната любов, която сме изпитвали към нашите най-малки братя в Христос. Това, което сте сторили на тези, най-малките - на Мене сте го сторили. Любовта ще бъде единственият критрий на Универсалния съд.

Не толкова Бог присъства във всеки един от тези, малки, колкото Той е всеки един от тези наши братя. Лицето на

## Страдащият - дар за моето спасение

гледа на изток.

Давидовият дворец пък се намира вдясно от храма в посока на топлия и изпълнен с живот юг. Там символично Бог въз悲哀и сина Давидов, докато поставяше враговете за подножение на нозете му. Отдясно са и добрите овце, отляво на Жениха на сватбения банкет стои и неговата Невеста - мистичен образ на Църквата. За контраст лошите кози са поставени отляво, към севера - район, свързан със студ, мрак и смърт.

Съдията Цар изброява и причините, поради които тези отдясно ще наследят Царството небесно: това са шестте добри дела. Числото шест е символ на очакване на пълнотата, все още недостигната. Както сътворението на света в шест дни е непълно, отправено към седмия ден, деня Господен, вечността на съвършенството. Седмото добро дело, което утвърждава предишните шест, е любовта на Сина човечески - залог за човешката любов. Шестте добри дела Съдията - Цар - Владетел обявява, че са сторени на Него.

Бях гладен - казва Той, оприличавайки се с гладните, обявени от Него на планината за блажени, или оприличавайки се с бедния Лазар от притчата, петимен да се нахрани с трохите от трапезата. Лицето на гладния е също така Божието лице.

Бях жаден - спомняте си Иисус и самарянката на кладенеца или жаждата на еврейския народ в пустинята.

Бях гол - символ на изгубленото достойнство и на срама. Затворниците биваха събличани като израз на пълно безправие и презрение. Дори сам Христос, ставайки човек, бе разпънат гол на кръста.

Бях странник - Христос се почувства бездомник, напуснал

страдащите е лицето Христово. Христос е главата, а ние сме тялото на един и същ жив организъм. И в това тяло всеки член е ценен, скъпо платен с кръвта Христова.

Между всички членове по-скъпоценни са тези, които участват по-отблизо в страданията Господни. Най-малките са и най-привилегировани от Неговата любов. Главата и тялото не могат един без друг, както и всеки член без другия, защото единият помага на другия. Братья на Христос и мой брат е път от пътта Христова, но също и път от моята път. Когато един от нас прави добро на един от тези най-малките братя, той го прави същевременно и на Христос, и на самия себе си. Този другия, никаква, страдащ брат, на когото аз правя добро, той е дар и възможност за моето спасение. Той ни е дарен за това. Другият е моят спасител, защото правейки добро на този малък брат, бивам приобщен към делото на Първородния брат, Божествения, Единствения Спасител Иисус Христос.

И така, другият, казва свети Йоан Златоуст, е моят олтар, на когото трябва да поднеса моята литургия и дякония, възхвала и служение, за да може там да бъде издигнат тронът на Славата и Милосърдието.

И ако френският философ Жан-Пол Сартр нарича другия „ада на земята“, неприятеля, който ни дебне, то ние с Христос трябва да кажем: другият - това е рапят, това е спасение, достъпно само днес и тук.

Нека всеки помисли кой е неговият брат - дали това не е само този, който е добротамерен и възпитан, който ни е симпатичен, от когото имаме някаква полза и в когото, в крайна сметка, виждаме самите себе си.

Отец Петко ВЪЛКОВ

# Чрез Неговата рана се изцерихте (1 Петър, 2, 24)

От стр. 1

дание и смърт, апостолите не разбират, отхвърлят казаното, противопоставят му се. За тях - както и за нас - страданието остава винаги пълно с мистерия, трудно за възприемане и понасяне.

Двамата ученици на Емаус вървят тъжни от събитията в Йерусалим; само когато възкръсналият Христос тръгва по пътя с тях, те се отварят за ново виждане (вж. Лука, 24, 13-31). И на апостол Тома му е трудно да повярва в изкуплителното страдание. „Ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите, и не туря пръста си в раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам“ (Ин., 20, 25). Но пред Христос, Който показва раните си, отговорът му се превръща във вълнуваща изповед на вярата: „Господ мой и Бог мой“ (Ин., 20, 28)...

2. Скъпи болни и страдащи, именно чрез раните на Христос можем да видим - с обнадеждени очи - всички злини, които тормозят човечеството. Като възкръсна, Господ не премахва страданието и злоото в света, а ги победи в корена. На аргументът на злото противопостави всемогъществото на любовта. Така ни показва, че пътят на мира и радостта е любовта: „Както ви възлюбих, да любите и вие един други“ (Ин., 13, 34)... Свети Бернард казва: „Бог не може да страда, но може да състрадава.“ Бог - самата истина и любов, пожела да страда за нас и с нас. Стана човек, за да състрадава с човека истиински - с път и кръв. Към всяко човешко терзане се съедини Един, Който споделя страданията и понасянето им и чрез Когото блясва звезда на надеждата (Спасението е в надеждата, 39). Повтарям ви това послание, за да му бъдете свидетели чрез вашето страдание, вашия живот и вашата вяра.

3. С поглед към Мадрид, където през август ще се състои Световният младежки ден, бих искал да отправя една по-специална мисъл към младите, особено към онези, които живеят действителността на болестта. Често страданието, кръстът на Иисус плашат, защото изглеждат като отрицание на живота. В действителност е точно обратното! Кръстът е „да“-то на Бог към човека, най-висшият и най-силен израз на Неговата любов и изворът, от който блика вечноят живот... Скъпи младежи, научете се да виждате и да срещате Иисус в Евхаристията, където е реално присъстващ за нас... Но също така узнайте

те да Го разпознавате и да му служите в бедните, болните, в страдащите и изпадналите в нужда братя. Към всички вас, младежи, болни и здрави, отправя поканата да създавате мостове на любов и солидарност, та никой да не се чувства самотен, а близо до Бог и част от голямото семейство на чедата Му.

4. Гледайки раните на Иисус, ние обръщаме поглед към пресветото му сърце, където се изразява в най-висока степен Божията любов... Особено вие, скъпи болни, почувствайте близостта на това сърце, пълно с любов, и пийте с вяра и радост от този извор, като се молите: „Вода от ребрата на Христос, умий ме! Страдание Христово - укрепи ме! О, добри Иисусе, изслушай ме! В Твоите рани скрий ме!“ (молитва на свети Игнасио от Лойола).

5. В края на моето послание за Световния ден на болните изразявам своята любов към всички и към всеки един поотделно; чувствам се участващ в страданията и надеждите, които живеете всеки ден заедно с разпънатия и възкръсналия Христос, за да ви даде мир и оздравяване на сърцето. До него край вас бди и Дева Мария, която призовавам със Здраве на болните и Утешителка на насърбените. В подножието на кръста за нея се изпълва пророчеството на Симеон - сърцето й на майка е пронизано (вж. Лк., 2, 35). От дълбините на своята болка - едно участие в болката на Сина, Мария получи способността да приеме новата мисия - да бъде майка на Христос в Неговите членове... Майчиното състрадание към Сина става майчино състрадание към всеки от нас във всекидневните ни страдания.

**Скъпи братя и сестри, на този Световен ден на болните призовавам също властите да влагат повече енергия в създаването на здравни структури, които да бъдат в помощ и в подкрепа на страдащите, особено на най-бедните и нуждаещите се. А обръщайки мисълта си към всички епархии, поздравява сърдечно епископите, свещениците, посветените, семинаристите, доброволците и всички онези, които са се посветили с любов да лекуват и облечават рани на всеки болен брат или сестра в болниците, в общежитията или по домовете. Нека в лицето на болните да виждате винаги Лицето на Христос. (Със съкращения)**

## Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 февруари в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.



ИСТИНА  
VERITAS

Брой 2 (1447)  
февруари 2011 г.

## **За сестра Мария Ангелска, първа настоятелка на Кармил в България, за основателите и за всички, които я последваха**

Съзерцателният живот има особено място в Тайната на Църквата и по особен начин влияе върху тайнствената апостолическа плодовитост, така че принася слава за Църквата и е извор на небесни благодати, казва II Ватикански събор в своя декрет *Perfectae Caritatis*. С подобни думи ни говори и света Тереза-Бенедикта Кръстна (Едит Щайн) в своето есе „Скрит живот и Богоявление (епифания)“: „Окончательният резултат е вътрешният живот; оформянето става отвътре на вън. Колкото по-дълбоко една душа е свързана с Бог, толкова по-силно ще бъде влиянието и върху оформянето на Църквата... Обаче в голямата си част оформящият се поток на мистичния живот остава невидим. Сигурно е, че решаващите промени в световната история се определят главно от душите, за които не се споменава в никоедна книга по история. А за това, на кои души трябва да благодарим за решаващите промени в нашия личен живот, ще научим едва в деня, когато всичко скрито стане явно“. Животът в съзерцание на Бог в тишина и скритост е като невидима река, която оживява Църквата. „Скрито и в тишина се осъществява делото на спасението, в тихия разговор на сърцето с Бог се приготвят живите камъни, с които се изгражда царството Божие и се изковават избрани инструменти, които сътрудничат за неговото изграждане“ (Едит Щайн).

Затова имаме манастирите, тези огнища на вътрешен живот, където душите - в тишина и уединение, могат да живеят в присъствието на Бог и да бъдат в сърцето на Църквата любовта, която оживява всичко. Бог, Който е любов, е в центъра на живота на кармилитката. „Любовта на Господ е без граници: нека тогава и нашата ги няма!... Времето на нашия живот, което е толкова късо, трябва да използваме с чувство на щастие, че можем с радост да Му поднесем всичко, което ни се случва, тъй като всичко ни е дадено, за да ни помогне да растем в любовта“ (света Мария Маравиляс).

За любовта в кармил „Свети Дух“ в София майка Мария Ангелска, първата настоятелка на манастира, пише: „Подобно на малката Тереза ние сме любовта в Църквата. Ние се наявавме, че света Богородица и нашата небесна покровителка света Тереза ще направят това малко огнище на божествената любов да бъде като тези малки смели пламъчета, които се разпалват, когато вярът задуха силно. О, мои чеда, скъпи мои чеда, нека Го обичаме, да Го обичаме заради всички, които не Го обичат, и нека животът ни бъде наистина само Любов.“

Коя е била сестра Мария Ангелска? 75-годишният юбилей от създаването на Кармила в България е повод да надник-

нем в живота на основателката и първата настоятелка на манастира „Свети Дух“ в София.

Мария Крест е родена на 8 юни 1876 г. в Париж, квартал Левалоа Пере, и е кръстена на 10 юни в черквата „Свети Юстин“. В атмосфера на вяра и упование в Бог тя много рано получава първата си благодат, първото повикване за служба на Бог. Случва се пред светото причастие в ранното й детство и се повтаря по-късно, когато е на 13 години и вече е приела Първо причастие. Пред душата ѝ се открива един идеал, който изглежда неосъществим в обикновения живот. Може би не съществува? Детето се затваря в себе си и дни наред плаче и се терзае. Майка ѝ се опитва да разбере причината, но чува в отговор: „Това, което искаам, не съществува“. Вторачено в себе си, затворено за света, малдото момиче страда и търси. Майка ѝ желае тя да се

еики да поправи грешката си, Мария напуска Франция и тръгва към новия манастир. Седем дни пътува по Средиземно море, мислейки сътъга в сърцето си: „Боже мой, колко далече трябва да търся Твоята воля“. В Цариград я очаква горещ и влажен климат, който допълнително я измъчва. Но вярата ѝ е непоколебима и волята ѝ вече е достатъчно калена, за да остане. За нея сега единствено важно е да следва Иисус Христос по пътя на пълното събоетрицание. Так тя дава вечните си обети и приема името Мария Ангелска.

С началото на Първата световна война сестрите са принудени да се завърнат в родната си. Периодът 1914-1918 г. в Париж се оказва плодотворен за манастира, защото броят на сестрите се увеличава с нови кандидатки, сред които и бъдещата помощничка на сестра Мария Ангелска - Марсел Жорж, сестра Мария Успенска. Надарена с интелигентност и богата култура, тя допринася съществено за приспособяването на Кармила към източния обред. Тя съставя реда, по който и днес сестрите казват

на Майка Мария Ангелска, където тя свидетелства за преживяното през ония години, както и за голямото си упование в Бог по повод на създадения нов Кармил в София:

„Даже когато създаваше светлината, Бог разграничи „вечерта и утрото“. Кармилът (в София) е все още в периода „на вечерта“ и - тъй като е в реда на нещата вечерта да предшества утрото в божествените дела - ние черпим търпение и упование от Исусовото Сърце... О, Боже мой, когато мисля върху тези неща и се връщам назад в мислите си, питам се как така обръна поглед върху едно тъй недостойно създание, за да стане инструмент на волята Ти. О, това беше, за да докажеш на света, че нищо не Ти е невъзможно, че не се нуждаеш от никого и от нищо, че обръщаши преобразуваш създаванията според волята Си, стига те да се оставят да бъдат водени от Теб.“

Тези думи напомнят за голямата света Тереза Авилска, която пише: „Онези, които Му се отдават безрезервно, са като Негови любими деца, които Той винаги би желал да вижда при Се-

век се оставя в Божиите ръце, когато Му поверява всичко и всичко очаква от Него. Колкото повече напредвам, толкова повече се убеждавам, как то-ва е добро и сигурно...“

И подобно на света Тереза Авилска, за която мястото на настоятелката в манастира принадлежеше винаги на Божията майка, първата настоятелка на Кармила в София пише в дневника си: „Света Богородица се показва наистина като Майка, Царица, Господарка и Настоятелка на този малък манастир. Как да й благодаря - аз не мога. Но ще се постара да го сторя, като умноожа уповането и всеотдаването... Боже мой, Ти единствен си всичко в това дело. То е малкото царство на Божествената Ти майка и тук никоя не ще има правото да си присъява каквото и да е... Нека света Богородица вземе в свои ръце този (мой) тригодишен мандат (на настоятелка) и бъде по-вече от всяка Майка, Царица и единствена Настоятелка на този малък манастир... Нека ръководи душите и ги направи истински съпруги на Божествения си Син... Поверявам и всичко - приемането на членовете, тяхната формация.“

По-нататък в дневника си тя възклика: „О, Боже мой! Нека (този Кармил) живее за Твоя най-голяма слава и за разпространението на Твоята Църква; нека бъде той тази семинария, желана от папа Пий Ху, и да работи за завършването на всички наши разделени братя. Нека всички онези, които ще четат тези редове, узнаят, че това е единствената ни цел. Този малък Кармил бе основан в Източен обред единствено за да достигне до тези души. Нека всяка да страда в живота си, единена с Бог, за постигане на тази цел и винаги да благодари на добрия Бог, който, давайки ни своя кръст, е поставил до него израза на Божественото Си покровителство. На Света Богородица, майка и наставница на малкия Кармил, повърявам изхода; тя трябва да говори и действа, защото самата аз съм нищо и не мога нищо и желая всичко само за най-голяма Божия слава.“

Дълбоко в този дух са и следващите редове от дневника на Майка Мария Ангелска: „О, Боже мой, бъди благословен, ние сме Твои чеда и Ти си за нас нежен и добър Отец по-вече, отколкото можем да кажем и да се надяваме. Дано се окажем достойни за толкова голяма щедрост и нежност. Децата не са в състояние да го знаят, защото са много малки, за да го разберат, но обичат тези, които им вършат добро. Това именно се опитваме да правим: да Ти дадем много любов, любов и още любов. Ох, колко е добре, когато чо-

# **Кармил „Свети Дух“ в България**

посвети на Бог. Изповедникът ѝ също забелязва в нея званието, но Мария иска Бог сам да й го каже. И чака. Времето минава във физически и душевни терзания и горещи молитви. Болна от туберкулоза, младата жена един ден чува вътре в себе си глас, който казва тези прости думи: в Кармила! Най-после душата ѝ е в мир, но трябва да чака още шест месеца, за да получи утвърдителния отговор на изповедника си. На 33 години Мария най-после е в мир и успокоение, защото вече знае къде ще осъществи съзрения в детството и идеал. На четири пъти вратите на кармилските манастири, към които се обръща, се затварят пред нея, защото местата са запълнени. Накрая кармилът в Троа приема молбата ѝ за постъпване. Зад себе си оставя любящото, но изпълнено с тревоги и трудности башнико огнище. Трябва да напусне смъртно болната си сестра Хенриета, привързаността на родителите и на малката си сестричка. Но семейството я изпраща с любов и християнско смирение.

В манастира идват нови трудности и терзания, че е неразбрана. Търсещата душа не намира покой, макар че взима монашеската дреха и с умението си (владее изкуството да бродира на стан, много ценено на времето си) е полезна на общността. Физическите изпитания също не спират, защото счупва крака си, последиците от което остават за цял живот. А той е труден и изпълнен със страдания. По-късно Мария ще види в това Божията воля и начин да я подгответ за мисията ѝ в България. Но в онзи момент тя не го осъзнава и е отправена от манастира с мъка в душата, че това става по нейна вина и извън Божията воля.

По същото време се основава Кармил в Цариград. Жела-

часослова и другите църковни службы. Кардинал Тисеран, тогава оглавяващ Източната конгрегация, изразява изрична похвала за нейната дейност, която по-късно послужва и на други източни общества.

След завършването на сестрите в Цариград през 1918 г. дейността на Кармила там продължава. През 1926 г. манастирът е посетен от новия български владика на източните католици монс. Кирил Куртев. Завършва се от Рим след ръкополагането за епископ, монс. Куртев заедно с монс. Ронкали, папски представител в България, се среща със сестрите от Кармила в Цариград. Монс. Куртев изразява желанието си да има духовна сестра по примера на света Тереза от Лизъо. Това е първият контакт на сестрите с България, който няколко години по-късно довежда до основаването на Източен кармил в България. Последвалите събития са отразени подробно в биографията на монс. Куртев, както и в предишни публикации във вестник „Истина-Veritas“ по повод на 75-годишния юбилей на сестрите кармилитки в България. Тази годишнина бе и повод да надникнем в дневника



Сестра Мария Ангелска

бе Си и от които никога не се отдалечава, защото и те не искат да се отделят от Него. Тях Той кани на Своята трапеза и им поднася ястията, с които Сам се храни, като стига до там, че откъсва от залъка Си, за да им го даде.“

Дълбоко в този дух са и следващите редове от дневника на Майка Мария Ангелска: „О, Боже мой, бъди благословен, ние сме Твои чеда и Ти си за нас нежен и добър Отец по-вече, отколкото можем да кажем и да се надяваме. Дано се окажем достойни за толкова голяма щедрост и нежност. Децата не са в състояние да го знаят, защото са много малки, за да го разберат, но обичат тези, които им вършат добро. Това именно се опитваме да правим: да Ти дадем много любов, любов и още любов. Ох, колко е добре, когато чо-

Индия

## **149 са антихристиянските нападения през 2010 г.**

149 е броят на антихристиянските нападения в Индия през 2010 г. Това твърди доклад на християнската организация Evangelical Fellowship of India, която включва различни протестантски общности. Според доклада, изпратен до мисионерската агенция Fides, насилията са извършени от екстремистки индуистки групи в 18 индийски щата, особено в Андра Прадеш, Мадя Прадеш и Чатисгарх. Нападенията включват насилие срещу хора или култови места, институции и дори срещу общности по време на литургии. Разобличават се и случаи на сексуални насилия над християнски

жени - най-вече в щата Карнатака, заплахи и насилиствени обръщания към индуизма. Ненаказуемостта на виновните, се казва в доклада, е главната причина агресията да продължават. В него се посочва и антихристиянска пропаганда чрез медиите, която подхранва религиозната омраза и насилието. Предишни години най-серийните случаи на антихристиянски насилия бяха регистрирани в щата Ориса. Именно поради вниманието на международната общност местните власти са се намесили за тяхното окончателно прекратяване.

**Мирски Кармил  
със съдействието на сестрите  
кармилитки от манастира  
„Свети Дух“**



# Конгрегацията за доктрина на вярата учреди първия ординариат за англиканите, желаещи да се присъединят към Католическата църква

Конгрегацията за доктрина на вярата учреди на 15 януари персонален ординариат за групите от пастори и вярващи от Англиканския съюз, желаещи да „влязат вълно и видимо общение с Католическата църква“. Едновременно с това папа Бенедикт XVI назначи като пръв ординарий на новия организъм преподобния Кейт Нютон, един от тримата бивши англикански епископи, които тази сутрин бяха ръкоположени за свещеници в лондонската катедрала на Уестминстър от председателя на Епископската конференция на Католическата църква във Великобритания и Уелс архиепископ Винсент Никълс.

Новият ординариат е „канонична структура, която обединява в корпоративна форма“ и позволява на „онези, които бяха англикани, да влязат вълно общение с Католическата църква, запазвайки същевременно елементи от тяхното характерно англиканско наследство“. Това е функцията на „персоналния ординариат на Дева Мария от Уалсингам“, учреден от Конгрегацията за доктрина на вярата. Структурата - първа от този вид, отговаря на наредбите на апостолическата конституция Anglicanorum Coetibus, която папата одобри на 4 ноември 2009 г. и която цели да позволи на желаещите пастори и групи англикански вярващи да „влязат вълно и видимо общение с Католическата

църква“, както уточнява документът на ватиканското ведомство. Учреден след „акуратна консултация с епископската конференция на Великобритания и Уелс“ и поверен на покровителството на благения Джон Хенри Нюман, ординариатът „има за цел, от една страна, да съхрани в лонгото на Католическата църква достопочтените литургични, духовни и пастирски англикански традиции, а от друга, да позволи пълната интеграция в Католическата църква на тези нови групи и пастори“.

Като пръв ординарий папата назначи 58-годишния Кейт Нютън, бивш действащ епископ в лонгото на Англиканска църква от 2002 г., който от ръцете на монс. Винсент Никълс получи свещеническото ръкоположение в Уестминстърското абатство. Заедно с него бяха ръкоположени още двама бивши англикански епископи - Джон Бродърст и Ендрю Бърнам. Те ще имат отговорността за „катехистичната подготовка на първите групи от англикани във Великобритания и Уелс, които заедно със своите пастори ще бъдат приети в Католическата църква на Възкресение Христово“, както и за „подготовката и подкрепата на подготвящите се да бъдат ръкоположени за католически свещеници“ в деня на Петдесетница.

Що се отнася до семейното положение на ръкоположените свещеници, документът

припомня, че „по доктринални причини Църквата не позволява по никакъв начин епископското ръкоположение на въстали в брак мъже“, но въпреки това „Апостолическата конституция предвижда при определени условия свещеническото ръкоположение на женени англикански служители“. Самият отговорник на ординариата Кейт Нютън е женен и баща на три деца, така както и един от другите двама новоръкоположени свещеници, които също бяха приети в пълно общение с Католическата църква на 1 януари с техните семейства.

Нормативите на новата структура, посочва ватиканското ведомство, „следват усилията за икуменическия диалог, който продължава да бъде приоритет за Католическата църква“. Инициативата, довела до публикуването на апостолическата конституция и създаването на ординариата - се чете още в документа - „дойде от различни англикански групи, които изразиха желание да споделят общата католическа вяра, така както е предложена в Катехизиса на Католическата църква, и да признаят Светигорското служение, пожелано от Христос за Неговата Църква. За тях завърша документът - дойде моментът да изразят това единство във видимата и пълна форма на общинето“.



# Катерина Арагонска или как се роди Англиканската църква

В края на 1485 г. се ражда най-малката дъщеря на испанското кралско семейство Фернандо II - Ел католико и Изабел I - La католика. Това е принцеса Катерина Арагонска. Още на 4-годишна възраст чаровното момиче става обект на височайши преговори, уговорки и пазарълци - като че ли това е знак за бъдещата ѝ съдба. Баща й, водейки политика срещу Франция, решава да спечели съюзник в лицето на Англия и с английския крал Хенри VII се разбираят принцесата да се омъжи за първородния му син Артур. След като навършват нужната възраст, през 1501 г. младите склучват брак в лондонската катедрала „Свети Павел“. Но принцът е болен и умира през април 1502 г.

За младата вдовица Катерина започва „втори рунд“ на преговори. Двете страни - испанската и английската, си да-



Катерина Арагонска

ват сметка, че съюзът им трябва да продължи и да се укрепи. Въпреки желанието на вдовицата да се върне в Испания двамата крале се разбират тя да се омъжи за следващия наследник на английския престол - Хенри, по-малкия брат на Артур. Църквата възразява, но след продължителни разговори и след като вдовицата заявява, че бракът не е бил консумиран, папа Юлий II (1503-1513) неохотно скланя. Крал Хенри VII внезапно умира през 1509 г.; 19-годишният му син става крал Хенри VIII и се оженява за 23-годишната Катерина. В началото младата кралска двойка живее в щастлив брак с голяма любов и ревностна католическа вяра и с нетърпение очаква потомство, особено младият крал, който трябва да затвърди династията на Тюдорите с наследник мъж.

Но... нещастие! Катерина ражда мъртво дете. Единадесет месеца по-късно се ражда жадуваният син, но след 52 дни детето умира. Следват аборт; дете, което умира ме-



Хенри VIII

На стр. 10

## „Донесоха Го В Йерусалим, за да Го представят пред Господа“

От стр. 1

знах как сте се намерили в утробата ми: не аз съм ви дала дух и живот; не чрез мене се е образувал съставът на всекиго... Творецът на света, Който е образувал човешката природа и е наредил произхода на всички“ (2 Мак. 7, 22-23). Практиката показва, че не е достатъчно само в началото да посветяваме децата си на Бог, но трябва и да се грижим за тяхното християнско възпитание. Родителите са първите евангелизатори на децата си. Семейството е домашната Църква, която се грижи за правилното възпитание и духовно развитие на всеки член от семейството. Често родителите забравят, че са сътрудници с Бог и че тяхната роля е да бъдат истински учители и възпитатели на децата си. Родителите са учител

ли, дори и понякога да забравят за това. С начина си на живот и молитва те са тези, които трябва да дават жив пример на децата си как да живеят в чистота и праведност. Ненапразно Иисус бе казал на учениците Си: „Оставете децата да дохаждат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие“ (Мк., 10, 14).

Когато старецът Симеон взе детето Иисус в обятията си, той Го нарече „светлина за просвета на езичниците“ (Лк., 2, 32). Често родителите наричат децата си „светлината на моя живот“. Готови са на всичко, за да ги запазят живи и здрави. И наистина децата са светлина за просвета на езичниците. Те са тези, които с лекота вярват и говорят за и със Бог. Те са тези, които помагат на родители си да си припомнят всичко, което са учили по катехизис в енорията. Децата са и тези, които с лекота връщат родители в храма. Те са тези, които отварят очите и сърцата на онези членове от семейството, които по една или друга причина са забравили пътя, водещ

към храма. Те са тези, които помогат на всички да бъдем добри помежду си. Всички сме били деца, но трябва и да останем такива, тоест невинни и неспорочни, защото, „който не приеме царството Божие като дете, той няма да влезе в него“ (Мк., 10, 15). Най-добрият начин да предадем нашата вяра на децата си е, като я живеем заедно с тях и пред тях. На една майка, която била притеснена за доброто на децата си, свети Франциск Салски казал следните думи: „Когато се направи всичко възможно, но не е възможно да говорим на децата за Бог, тогава настъпва моментът, в който трябва да говорим на Бог за децата си, тоест трябва да се молим за тях.“

Искам да се спра на един случай, който засяга въпроса за званието на децата и за това как трябва да се държим, когато дъщеря или син поиска да се посвети изцяло на Бог, желаейки да прегърне монашеския или свещенически живот. Има много семейства, които наистина са набожни, но

когато едно от децата им похаже да се посвети на Бог, тази новина се приема с много страдание и мъка, сякаш над тях е паднало едно наказание. Стига се дори и до крайности, когато родителите започват лична битка, за да пречат по всяка начин на детето си да последва пътя, който Бог вече е предначертал за него. Родителите християни трябва да приемат с радост и чест званието на детето си и вместо да му оказват съпротива, трябва лично да го окуражават и придвижват в това нелесно решение - така, както биха се радвали, когато видят друг млад човек да посветява живота си на Бог.

Едно от най-важните неща, случило се в живота на малката света Тереза на Младенеца Иисус, е силната подкрепа, която тя получавала винаги от баща си, за да осъществи своето звание. Когато поискала да влезе в Кармила, тя била много малка. Заедно с баща си отишли в Рим, за да поискат лично от папа Лъв XIII разрешение да влезе в клаузура. В

едно свое писмо до баща си (когото нарича „цар на земята“) тя написала: „Иисус, Цар на небето, взимайки ме за Себе Си, не ме откъсна от моя цар на земята. Ще се постараю, татко, да учредя твоята слава, като стана една голяма светица.“ И наистина тя станала светица, както и доктор на Църквата. Като семейство на 19 октомври 2008 г. в град Лизъ родителите й бяха провъзгласени заедно за блажени. Със своя набожен живот те заслужиха венеца на светостта, като доказаха на света, че е възможно всяко семейство да стане свето, ако подражава на Светото семейство. Като истинско благочестиво християнско семейство те представиха децата си пред Бог, за да се изпълни Божията воля, която гласи:

„Оставете децата да дохаждат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие“ (Мк., 10, 14). Амин.

Отец Иоан-Милен

НАЙДЕНOV,

енория

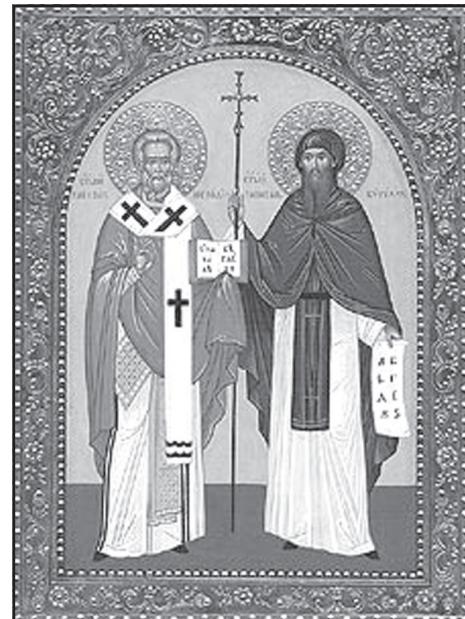
„Успение Богородично“  
в София

ИСТИНА  
VERITAS

Брой 2 (1447)  
февруари 2011 г.

9

# На всеки народ трябва да бъде дадена възможността да изразява Евангелието в собствената си култура и език



Съпокровителите на Европа, двамата апостоли на източното християнство, братята по кръв и вяра Кирил и Методий и техният изключителен евангелизаторски опит сред славянските народи през IX век бяха тема на катехизиса на папа Бенедикт XVI по време на генералната аудиенция на площад „Свети Петър“ (17 юни 2009 г.). „Кирил и Методий, братя по кръв и вяра, апостоли на славянските народи, са класическият пример на това, което днес наричаме инкултурация. От тях Църквата и днес продължава да черпи вдъхновение и ориентири“, отбеляза Светият отец.

Във времената, когато инкултурацията не съществуваше като термин, братята Кирил и Методий приложиха и разпростираха по един изключителен начин нейните принципи. Това е най-голямата заслуга на двамата славянски апостоли, отбеляза папата. От Константинопол те се отправят към Великоморавия, сред езичниците, подтикнати от единствената и неудържима идея, че не може да се проповядва Христос на хората на език и писменост, непоз-

нати и неразбирами за тях, а по-скоро Той трябва да им бъде представен с разбирами за тях слова. Необходимо е Христовото послание да бъде преведено и приложено към контекста, в който е проповядвано, а именно да бъде „инкултурирано“. С тези думи папа Бенедикт XVI подчертава апостолския гений на двамата братя: „Кирил и Методий са били убедени, че един народ не може да вярва, че е получил напълно Откровението, ако не го е чул на собствения си език и прочел на собствената си азбука.“

Мисията на двамата славянски братя започва с изпращането им в Крим, където Кирил учи еврейски и намира гроба с мощите на папа Климент I, който е бил заточен в този град. По-късно по поръка на византийския император Михаил III и по покана на великоморавския княз Ростислав заминават за Моравия, за да проповядват християнството на славянски език. По този повод Кирил започва да превежда Евангелието на славянски език. „Кирил изпитва необходимостта да създаде нови графични знаци, подходящи

щи за говоримия език. Така се ражда кирилицата, азбуката, която днес в негова чест носи неговото име. Това е решителният момент за развитието на цялата славянска цивилизация.“

Тяхната апостолска мисия, преминала през доста трудности, бележи завинаги присъствието на двамата братя сред славянските народи. Това, което остава като безценно наследство за нас, е извършеното от тях дело, което по-късно е продължено от техните ученици. На тях Църквата дължи превода на славянски език не само на християнските доктрини, но и на цялото Свето писание и множество литургични текстове, подчертава папата. „Кирил и Методий са класическият пример на това, което днес наричаме инкултурация. На всеки народ трябва да се даде възможността да изрази Христовото откровение и неговата спасителна истина на собствения си език. Това предполага един приложен преводачески труд, защото е необходимо да се намерят подходящите термини за представянето на богатството на Словото Божие, без да му бъде отнета същността. За това светите братя оставиха значимо свидетелство, от което и днес Църквата извлича вдъхновение и ориентир.“



## Седмицата за християнско единение в Никополската епархия

Завърши Молитвената осмомесечница за християнско единение. Молитвите, които се отслужиха по енории, бяха препоръчани от комисията за липтургия към епархийния пасторален съвет. На 22 януари в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе бе отслужено икуменично богослужение, в което взеха участие енористът на катедралата отец Валтер Гора, отец Стефан Стефанов от православната енория „Свети Николай“, отец Дириар от Арменската църква в Русе, пастор Даниел от Методистката църква и пастор Ивайло от Баптистката църква. В общата молит-

ва участваха вярващи от различните християнски общности.

Проповед поднесе пастор Даниел, който каза: „Очевидно е, че има много голяма причина да бъдем заедно днес в молитва и размишления върху думите на Божието слово, загърбвайки предразсъдъците и различията, които не могат да ни отделят от единния Господ, Който присъства между нас чрез учението на апостолите, общението, преломяването на хляба и молитвите. И колкото и да се различават тези елементи в традициите, които представляваме, те са ясно видими и определящи за тях.“ Пастор Даниел поднесе размишление върху постоянството в поучението на апостолите и върху общението. „Потребни са усилия - каза той - за да намерим път един към друг, да се откажем

от езика на омразата и пренебрежението, да правим всеки ден малки, но смислени стъпки, които да ни сближават и да правят по-въздействащо и плодотворно нашето служение, насочено към славата Божия и доброто на човечеството.“ Пастор Даниел продължи: „Ако всички ние сме устърди в лоното на собствените си традиции и Църкви - според даровете, които Свети Дух щедро е дал на всички ни - и постоянно в поучението на апостолите, общението, преломяването на хляба и молитвите, то как бихме могли да останем далеч един от друг, как бихме могли да не си подадем ръка пред лицето на огромната нужда, която имат харата от този свят да чуят Евангелието, как бихме могли да враждуваме помежду си, проповядвайки Бог, Който е Любов, и Който е заповя-

дал да се обичаме. Излишно е - продължи духовникът - да казвам за кой ли път, че единение между християните не означава еднаквост и пълна липса на различия. Такава еднаквост не е имало и в първи век, няма да има и в двадесет и първи век. Заради Господ и мисията, която Той ни е възложил, си струва и можем да видим себе си като съработници, за които единството не е досадна тема, а присъща цел. Пред лицето на човешката нужда различията ни са безсилни, но не и любовта.“ Пасторът призова: „Постоянствайте в поучението на апостолите, общението, преломяването на хляба и молитвите, и тогава всички ние ще бъдем по-близо до Христос, по-близо един до друг, по-близо до хората, които се нуждаят от нас“. „Тогава и само тогава ще виждаме и проумяваме превъз-

ходството на това, което ни свързва, пред онова, което ни разделя“ - завърши проповедта си духовникът.

По време на неделната липтургия на 23 януари в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ проповед изнесе отец Стефан Стефанов от православната енория „Свети Николай“. Изхождайки от неделните четива, отец Стефан повтори призыва на свети Павел към коринтиите да не се делим, да нямаме между нас разцепления, а да бъдем съединени в един дух и в една мисъл. Църквата, каза той, е Христовото тяло на Земята и като я разделяме, ние делим Тялото Христово на части. В края на проповедта си отец Стефан призовава да сме едно и да нямаме противопоставяне между Църквите.

Росица  
ЗЛАТЕВА



## Катерина Арагонска или как се роди Англиканската църква

От стр. 9

сец след раждането; момиче (Мери Английска - Кървавата Мери, 1516-1558, кралица на Англия от 1553 до 1558 г.); отново аборт.

Наставва бурен обрат! Хенрих VIII иска мъж наследник, Катерина е вече стара и той настоява да се анулира бракът му с испанката. Папа Климент VII (1523-1534) е категорично против. Кралят започва съдебен процес за анулиране на брака. Катерина не отстъпва, осъдена е и е пратена на заточение в стар провинциален замък, далече от двореца. Той се жени за младата Ан Болейн (родена 1501, 1507 или 1509 г.). Папата не дава съгласие си за развода и за новия брак. Архиепископът на Кентърбъри обаче обявява брака с испанката за недействителен и жени краля за Болейн. Папата не признава този акт. И Хенрих VIII през 1534 г. се отделя от Рим и застава



Ан Болейн  
начело на Църквата в Англия, като й дава името Англиканска църква.

### Вместо епилог

Катерина Арагонска умира през 1536 г. от рак; до смъртта си тя се подписва като „Катерина, кралица на Англия“. Като информация може да се добави, че няколко месеца по-късно през 1536 г. е обезглавена Ан Болейн, от която е бъдещата кралица Елизабет I. А Хенрих VIII - като крал и

глава на Англиканската църква - вече се жени презглава - Джейн Сеймур (родена 1507 или 1509 г., кралица 1536-1537), която му ражда престолонаследника Едуард VI и умира; Ана Клевска (родена 1515 г., кралица 6 януари - 9 юли 1540 г.), но бракът е анулиран, понеже не е консумиран; Катрин Хауърд (родена 1520 или 1525 г., кралица 1540-1542), която е обезглавена, и накрая Катрин Пар (родена около 1512 г., кралица

1543-1547), която за трети път става вдовица с Хенрих VIII и същата година след смъртта му се жени за Томас Сеймур - брат на третата жена на английския крал. През 1548 г. тя ражда дъщеря, след което умира.

Любопитното е, че желанието наследник на Хенрих VIII, заради когото той се женише пъти и учредява отделна „своя“ църква - Едуард VI (роден 1537 г.) - е крал само от 1547 до 1553 г., и то на

книга, тъй като страната управлява регентски съвет; Едуард умира, преди на навърши 16 години. А куриозното е, че Англия бележи възход при женския наследник на корона - Елизабет I, която властва успешно от 1558 до 1603 г. Една поучителна история как човешките усилия и амбиции - дори били те кралски - не могат да се противопоставят на Божия план, а само усложняват нещата.

Петър КОЧУМОВ

## Леонардо да Винчи и добрите обноски на масата

# За лошите навици

**Леонардо, след като се нагледал на маниерите на гостите по пиршествата и банкетите на своите господари (великият художник известно време се занимавал с готварство и устройване на празненства), за да стане обстановката по-приятна, съставил списък със забрани за хората на масата.**

### Според него възпитаният гост:

- не бива да седи върху масата, нито с гръб към масата, нито в ската на друг от поканените
- не трябва да слага крака върху масата
- не бива никога да седи под масата
- не трябва да слага глава върху чинията с яденето
- не трябва да взема храна

11

ИСТИНА  
VERITASБрой 2 (1447)  
февруари 2011 г.

от чинията на съседа без предварителното му съгласие

- не трябва да поставя парчета с неугледен вид или наполовина сдъвкани от собствената си чиния в тази на съседа без неговото разрешение
- не трябва да бърше ножа в дрехите на съседа по маса
- не трябва да рисува с нож по масата
- не трябва да почиства оръжието си на масата
- не трябва да взема храна от масата и да я пъха в джобовете си, за да я изяде покъсно
- не трябва да отхапва от плода, взет от подноса на трапезата, и после да остави напахания плод отново на подноса
- не трябва да плюе пред себе си
- нито да плюе около себе си
- не трябва да щипе или да удря съседа си по маса
- не трябва да издава силни звуци или да ръга с лакти съседите

По интернет

- не трябва да забелва очи или да прави страшни физиономии

- не трябва да си бърка в носа или в ухото, докато разговаря
- не трябва да майстори фигури, нито да пали огнь, нито да се усъвършенства в правенето на възли на масата (освен ако преди това не е бил помолен за това от домакина)
- не трябва да си пуска свободно хвъркатите върху масата
- не трябва да пуска също така охлюви и змии

- не трябва да свири на лютня или на друг инструмент, който може да смущава съседа му по маса (освен ако домакинът не го е помолил)

- не трябва да пее, нито да държи речи, нито да креци обиди, нито да задава неприлични гатанки, ако седи до дома
- не трябва да заговорничи на трапезата (освен ако не го прави с домакина)
- не трябва да прави безрамни забележки на пажовете на домакина, нито да опипва телата им
- не трябва да пали дрехите на съседа си, докато седят на масата
- не трябва да удря прислугата (освен в случаите на съмощащата)
- трябва да напусне масата, ако има позиви да повърне.

Този своеобразен Кодекс на доброто поведение на маса, въпреки че е писан в края на XV в., и днес може да ни послужи - ако не за подобряване на нашите обноски на софрагата, то за подобряване на нашите знания за привичките на хората от онази епоха.

# Дойде Времето за беатификация...

### От стр. 5

В продължение на няколко месеца не успя да се събере комисията от лекари, тъй като липсваха няколко експертизи относно медицинския аспект на внезапното изцерение от болестта на Паркинсон на френската монахиня през юни 2005 г. Нещата се ускориха в периода ноември - декември 2010 г., когато лекарската комисия одобри чудото в комитета на кардинали и епископите, а на 14 януари Светият отец подписа декрет за признаване на чудо чрез застъпничеството на Йоан-Павел II и процесът по беатификация беше приключен.

В сравнение с другите процеси по провъзгласяване за блажен този протече в рекордно бързи темпове. Той продължи по-кратко и от най-краткия процес досега - на Майка Тереза от Калкута, която бе обявена за блажена шест години след смъртта ѝ - през 2003 г.

Беатификацията е официалното потвърждение на месностния култ, тоест убеждение за светостта на блажения. Как-

во означава местен? В този случай означава глобален. Такова беше участието в погребението през 2005 г. на държавните и правителствените глави и на поклоници от цял свят. Колко хубаво е, че папа Бенедикт XVI ще председателства празниците по обявяването за блажен на своя предшественик в Рим на 1 май т.г.

Сега, когато беатификацията вече наблизава, се сещаме за големите надписи, които съпътстваха литургията по време на погребението и възгласите „Santo subito“, като спонтанен акт в подкрепа на светостта на починалия от общността на вярващите. Наистина има нещо в това; и въпреки че надписите бяха подгответи (от едно от църковните движения) след внимателен размисъл те спонтанно бяха понесени от участниците в церемонията на погребението. Помним реакцията на председателстващия литургията кардинал Йозеф Ратцингер. За момент той прекъсна богослужението и внимателно погледна към тълпата, която призоваваше към незабавна канонизация. Може би си е мислил за първите векове на християнството, когато

обявяването за блажен се е случвало via facti - въз основа на убедеността на общността за светостта на някого...

Провъзгласяването за блажен на Божия слуга Йоан-Павел II за нас е отлична възможност да застанем отново пред цялостното му учение, съдържащо се в плодотворния понтификат, който ние наричаме велик. Той ни каза много, всъщност всичко, кое то е нужно на дневния свят. От неговото учение като от извор блика голяма надежда. Изпитваме много страхове, беспокойства и тревоги, а Йоан-Павел II ни казва днес: "Не бойте се!"

Той ни призовава към голямо обръщане, към дълбок размисъл, особено за завръщане към Евангелието. В Евангелието е спасението за всички народи. Ако опропастим Евангелието, ще опропастим и България. Беатификацията на Йоан-Павел II трябва да ни събуди от летаргията, да ни освободи от омразата, злобата и от много други грехове...

И това би било най-голямото чудо на Йоан-Павел II спрямо българския народ, който той искрено обикна.

Отец Збигнев ТЕНЧА

## Раздел втори Седемте тайнства на Църквата ГЛАВА ПЪРВА Тайнствата на християнското въведение Член 3 Тайнството евхаристия

### IV. Литургичното отслужване на Евхаристията Литургията на всички векове

**1347** Не се ли извърши по този начин Пасхалната вечеря на възкресната Иисус с учениците? По пътя Той им обяснява писанията, а след това, като седна на трапезата с тях, „взе хляба, благослови, преломи и им даваше“ (Лк. 24, 30) (вж. Лк. 24, 13-35).

#### Развитие на богослужението

**1348** Всички се събират. Християните се стичат на едно и също място за евхаристичното общение. Начело стои самият Христос, който е главното действащо лице на Евхаристията. Той е великият първосвещеник на Новия завет. Той е, Който председателства невидим всяко евхаристично богослужение. Като го представява, епископът или свещеникът (действащ в лицето на Христос - Глава) стои начело на общността, взима думата след четенията, приема даровете и казва евхаристичната молитва. Всички взимат активно участие в богослужението, всеки по свой начин: четците; тези, които принасят даровете; тези, които раздават Причастието, и целият народ, чието „Амин“ изразява неговото участие.

**1349** Литургията на Словото включва „писанията на пророчите“, т.е. Стария завет, и „творенията на апостолите“, то-ва значи: посланията и Евангелията; след проповедта, която насищава да приемем това Слово, което е в действителност Слово Божие (вж. 1 Тим. 2, 13), и да го приложим на практика, следват ходатайствените молитви за всички хора, според думите на апостола: „И тъй моля преди всичко да се правят просби, молитви, молби, благодарения за всички човеци, за царе и за всички, които са на власт“ (1 Тим. 2, 1-2).

**1350** Приношение на даровете (Дароприношение): Донасят се, понякога в процесия, хлябът и виното, които ще бъдат поднесени от свещеника в името на Христос в евхаристичното жертвоприношение, където ще станат Неговото Тяло и Кръв. Това е същият жест на Христос на последната Тайна вечеря, „когато взе хляба и чашата“. Само Църквата може да поднесе на Създателя това чисто приношение, поднасяйки му с благодарност това, което произхожда от Неговото творение (SANCTUS IRENAEUS LUGDUNENSIS, Adversus haereses 4, 18, 4: SC 100, 606 (PG 7, 1027); вж. Мал. 1, 11). Приношението на даровете на олтара повтаря жеста на Мелхиседек и поднася даровете на Създателя в ръцете на Христос. Той е, Който в собствената Си жертва води към съвършенство всички човешки опити да се принасят жертви.

**1351** Още от началото християните донасят за Евхаристията заедно с хляба и виното и други свои дарове, за да ги споделят с тези, които са в нужда. Този обичай за събиране на милостина (вж. 1 Кор. 16, 1), винаги актуален, се вдъхновява от примера на Христос, който стана беден, за да ни обогати (вж. 2 Кор. 8, 9): „Тези, които са богати и които искат, дават, всеки според това, което си е наложил; събраното се дава на този, който председателства, и той помага на сираците и вдовиците, на тези, които са лишени поради болест или друга причина от приходи; на затворниците, на пришълците, с една дума, той помага на всички, изпаднали в нужда (SANCTUS IUSTINUS, Apologia, 1, 67: CA 1, 186-188 (PG 6, 429)).

**1352** Анафора: с евхаристичната молитва и молитвата на благодарение и освещение ние достигаме до същността и върха на богослужението: В пролога (Prefatio) Църквата благодари на Отца чрез Сина в Светия Дух за всички Негови дела: за сътворението, изкуплението и освещаването. Тогава цялата общност се присъединява към това непрекъснато хвалебствие, с което небесната Църква, ангелите и всички светци възхваляват Бога три пъти свят.

**1353** Епиклезата проси от Отца да изпрати своя Свети Дух (или силата на Неговото благословение) (Вж. Prex eucharistica I seu Canon Romanus, 90: Missale Romanum, editio typica /Tvpis Polyglottis Vaticanis 1970/ p. 451) върху хляба и виното, за да станат чрез Неговата сила Тялото и Кръвта на Иисус Христос и тези, които взимат участие в Евхаристията, да бъдат едно тяло и един дух (някои литургични традиции поставят епиклезата след анамнезиса). В разказа за установяването силата на думите и действието на Христос и могъществото на Свети Дух правят сакраментално присъстващи под знаците на хляба и виното Неговата Тяло и Неговата Кръв, Неговата жртва, поднесена на кръста един път завинаги.

**1354** В анамнезиса, който следва, Църквата възпоменава Страданията, Възкресението и славното завръщане на Иисус Христос. Тя представя на Отеца приношението на Неговия Син, Който ни помри с Него. В ходатайствените молитви Църквата показва, че Евхаристията се отслужва в общение с цялата Църква, на небето и на земята, на живите и на мъртвите, в общение с пастирите на Църквата, папата, епископа на епархията, нейното свещенство и дяконство и с всички епископи по целия свят заедно с техните Църкви.

Из „Катехизис на Католическата църква“

# Дева Мария на утешението

15 февруари

В катедралата на гр. Арецо в Италия има чудотворна икона на Божията майка. Наричат я Дева Мария на утешението. Тази икона е в храма от 1825 г. Но как е намерила мястото си там? Това ще разберем от нейната история.

Втората половина на XVIII в. Италия е разтърсена от силни земетресения. През 1781 г. пострадват районите на Умбрия, Марке, Тоскана. През 1783 г. земетръст взима стотици жертви в Месина. И е напълно обяснен страхът, който завладява Арецо и цяла Тоскана, когато на 1 февруари 1796 г., в евфорията на карнавала, се усеща първият трус. А до 10 февруари трусовете стават повече от 30. Освен това абат Анджелучи записва в дневника си и други странни явления: блуждаещи огньове през нощта, заплашителни ниско надвиснали облаци, мътни води в река Арно. Всички тези знаци предвещават тежки беди. Жителите си дават сметка, че земетресението е справедливо Божие наказание и започват да организират покаятелни шествия с реликвите на покровителите на града. Храмовете и изповедалните се пълнят. Великите пости започват със засилен дух на покаяние и молитва.

На 15 февруари, понеделника след първата неделя на Великия пост, в три сутрина нов трус разрушаването на града. Привечер трима занаятчии: Антонио Танти, Джузепе Брандини и Антонио Скарпини влизат в трапезарията на

приюта за бедни на камалдулезите при порта „Сан Клементе“ на града да пият по вино. Пред иконата на Дева Мария те разговарят за лошите предзnamенования. Изведнъж Танти възклика: „Света Богородице, чака ни лоша нощ!“. А Скарпини добавя: „Света Богородице, много пъти съм ругал, всички сме богохулствали... Молим за прошка чрез Божията любов.“ Тогава Домитила, готвачката, ги приканва да се помолят на Девата и заплава свещ пред иконата на Дева Мария. Под натрупаната черниклика образът на Божията майка едва се забелязва. Четиридесета коленичат и започват броеницата. Докато се молят, забелязват, че иконата на Дева Мария сама се изчиства от натрупаната мърсотия и с всяко измолено „Радвай се...“ става все по-светла, докато накрая заблестява съвсем като нова. На следващия ден, 16 февруари, четиридесета свидетелстват за чудото, станало пред очите им. Жителите на града се успокояват и вече по улиците вместо плач се чуват хвалебни песни и благодарствени молитви. Четиридесета разказват всичко подробно и на монс. Николо Маркачи - епископ на областта, образован човек, завършил университета в Пиза. Той прави проучване и след като чудото се потвърждава, го разгласява официално. Иконата на Дева Мария на утешението е поставена на почетно място в катедралата на града.

Обаче скоро идва друго „земетресение“. В началото на април френската армия завладява северните градове и дости-

га Арецо, като навсякъде установява революционните принципи, насочени също така срещу религията и Църквата. Но на 6 май по целия Арецо се понася „Да живее Мария!“. От-



Иконата на Дева Мария на утешението

рява се Дървото на свободата и на негово място се издига кръст. Затворниците са освободени, якобинците - арестувани, градът е обикчен със знамената на Тоскана, на папата и на Австрия, а камбаните призовават хората на бунт. След формална съпротива французите напускат Арецо. Нова победа за Дева Мария на утешението, официално провъзгласена и за Генералисимус на войската.

## ИКОНАТА

Образът представлява Дева Мария от Провенцано, идва от Сиена. Иконата носи това име, защото е била поставена от света Катерина Сиенска върху стената на една барака, построена на мястото на замъка на героя Провенцано Салвани, господар на Сиена, загинал в битката при Коле ди Вал Делза (1269 г.), споменат с почести от Данте в „Чистилище“. Първоначално представлява Пиета - Дева Мария с Исус, свален от кръста, в скита ѝ. През 1552 г., по време на испанска окупация на Сиена, войник уцелва с аркебуза керамичния образ и плочата се строшава, като горната част с главата и торса остава цяла. Почитта към останалата част продължава да е голяма и след време образът е пренесен в приюта на камалдулезите в Арецо, където се покрива със слава.

Майя ХИЛДЕГАРД



Катедралата  
В Арецо

## Йоан-Павел II - патрон на младежката среща в Мадрид 2011

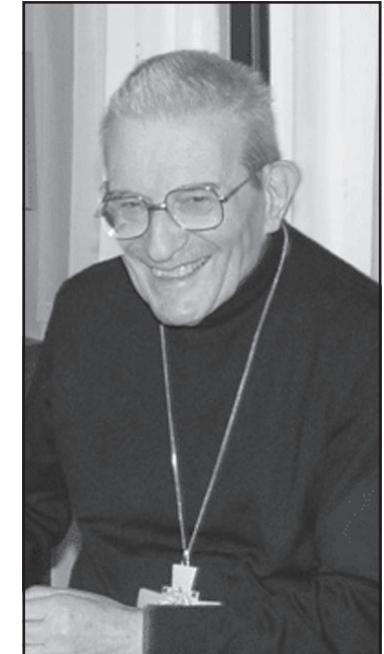
Папа Йоан-Павел II, инициаторът на Световните младежки срещи, е обявен за покровител на младежкия форум с папата през тази година в Мадрид. Това бе съобщено от помощник-епископа на испанската столица Сесар Франко.

Йоан-Павел II се причислява към списъка на покровители на Мадрид 2011 г.: свети Изидор, свети Йоан от кръста, света Мария де ла Кабеса, свети Хуан от Авилса, света Тереза от Авилса, света Роза от Лима, свети Игнасио от Лойола, свети Рафаел Арнаис и свети Франциск Ксаверий.

След първата световна младежка среща в Рим папа Йоан-Павел II е бил на още девет международни срещи с млади хора от цял свят - в Буенос Айрес, Аржентина, Сантяго де Компостела, Ченстохова (Полша), Денвър, Манила, Париж, Рим и Торонто.

По romreports.com

## Москва Личният секретар на Йоан XXIII стана доктор хонорис кауза по исторически науки



Европейският институт към Руската академия на науките присъди почетната титла доктор хонорис кауза по исторически науки на монс. Лорис Каповила, бивш секретар на папа Йоан XXIII. Новината бе съобщена от Анатолий Красиков, директор на Научния институт по социално-религиозни изследвания и един от първите кореспонденти на в. „Известия“ и „Правда“ в Рим и Ватикан, отразявал работата на Втория ватикански събор. В мотивите за престижното отличие се посочва личният принос на монс. Каповила за „изследване на духовното наследство на Йоан XXIII - един от главните герои на ХХ в., радиел за диалог на религии със съвременния свят и миротворец“. „Това е още едно цвете на гроба на Йоан XXII“, коментира отличието 95-годишният монс. Каповила.

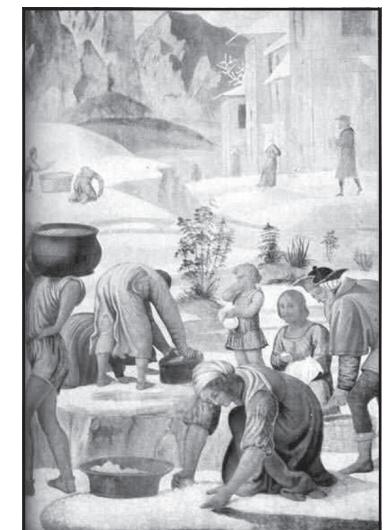
Анатолий Красиков, връчил лично наградата, и Марко Ронкали, племеник на Анджело

Ронкали и председател на Фондацията „Йоан XXIII“ в Бергамо, организират серия от лекции, свързани с личността и делото на Добрия папа.



## Манна

Думата манна е от еврейски произход и означава дар, храна, която Бог давал на евреите по време на странстванието им в пустинята според библейския разказ. По-късно тя се идентифицира като Дар Божи, а в Новия завет олицетворява и Христос. Манната, която евреите са събирили в пустинята, идва от излишен растителен сок, който щитовидните



въшки изсмукват от клоните на храстите и дърветата на ракитовицата (Божие дърво - Тамарикс). Сокът се отделя във вид и форма на капки, които се втвърдяват в бели кълбца - подобни на семена от колендо.

И днес бедуините от сахарския район събират тази манна заради много сладкия и вкус и я използват вместо мед. Тъй като кълбцата се разтопяват от горещината, те се събират сутрин рано. И други растения - като манов ясен, манова детелина и някои листи - отделят сладки растителни сокове и носят ботаническото название „манна“.

Веска КОЧУМОВА

## Да преоткриваме и опазваме всеки ден нашия свят

Съдъва се мечтата на човечеството - да пътува към други светове. Първите космонавти обикаляха около Земята и изучаваха Космоса. После цел стана естественият спътник на Земята - Луната. Там се инсталираха фотоапарати, пуснаха се луноходи, забиха се знамена, постави се апаратура, която изпраща снимки и информация за ставащото на спътника. Но друго е със собствени очи отблизо да се види Луната, а оттам - Земята. Един от щастливите е американският астронавт Алфред Уордън, който с „Аполо 15“ отива до Луната. При завръщането си той заяви: „Тръгнахме съвържани с чувства и се върнахме от Луната с друг манталитет.“ Един западен всекидневник излезе със следното заглавие: „Луната ги промени“.

С „Аполо 12“ стъпи на Луната американският астронавт Алън Бийн, който също рисува. След завръщането си той изненадващо реши да рисува по пет картини годишно, и то само Земята - така, както я е видял отгоре.

Джеймс Ъруин, който също лети с „Аполо 15“ и е осмият човек, стъпил на Луната, съблича скафандръ и става свещеник. Той казва: „Че Бог изпрати Собствения Си син на Земята, е несравнено по-важно събитие от това, че ние стъпихме на незвърната Луна.“

Интересно е изказането на астронавта Юджийн Сърнън: „Три дни бях на Луната и отгоре се удивлявах на гледката на Земята. Никога няма да забравя това малко, нежно, уязвимо Божие творение! Тръгнахме да опознаваме Луната, но фактически преоткрихме нашата Земя.“

Това са чувствата и мислите на астронавти. Не всички ще стъпят на Луната, но всички можем с други очи да гледаме на нашия свят - Божието творение, да го преоткриваме и опазваме всеки ден. За това не е нужно да ходим до Луната!

Веска КОЧУМОВА  
(по материали от чуждестранния печат)

12 ИСТИНА  
VERITAS  
Брой 2 (1447)  
февруари 2011 г.